

לזכרו של איתן פיכמן

06/08/2003-31/08/2022
ח' באב, תשס"ג - ד' באלול, תשפ"ב

הספר מוקדש לזרואת הבאים,
הנכדים והננימם שלנו שיכירו, יזעו ויזכרו.

תוכן עניינים

המשפחה

פאני.....	7
איציק.....	20
אפרת.....	26
שירה.....	28
יובל, בעלה של שירה.....	34
עלמה ובוועז.....	36
סבא דימה וסבתא בלומה.....	38
סבא ישראל.....	40
סבתא פרידה.....	41
דודה שרה.....	42
דודה אירה.....	43
איתי, בן דוד.....	43
רועי, בן דוד.....	44
דינה דרי.....	46

ילדות

נדב, חבר טוב מבית הספר.....	50
שקד, חבר טוב מהתיכון.....	52

אלון בילנסקי, אבא של שקד.....	58
אלנתן, חבר של איתן מהבית.....	61
טל סבג, חברה של אלנתן.....	63
עמנואל, חבר.....	64
מתן דוקרקר, חבר.....	64
שחר, ידידה מבית הספר.....	66
מיה, חברה.....	68
שיחה לזכרו של איתן עם פאני וחברי ילדות.....	70
שירן כחלון, חברה של אפרת.....	76
לי קוקה, חברה של אפרת.....	79
גיא, בן זוג של אפרת.....	80
רינה, חברה של אמא.....	82
מתיה, עו"ס שליוותה את אפרת.....	83
מייגן, מורה לאנגלית.....	84
אופיר, מאמן שחייה.....	87
איילת סמג'ה, מחנכת י'-י"ב.....	90
דינה בלורי, מורה בכיתה ה'.....	91
אורנה הלפטר, מורה בתיכון.....	93

שי פולברניס, חבר של המשפחה.....

צבא

מג"ד- אופיר כספי.....	100
מ"פ - אלון אוזן.....	101
מ"מ- יוגב.....	103
טל בר לב, מ"פ בעלות השחר.....	104
תומר דמרי, התותחן של איתן.....	108
בן מזרחי, מצוות הטנק של איתן.....	109
דניאל כליפא.....	110
זוהר קסיו.....	111
נועם זומרפלד.....	112
איתן חבר מהצבא.....	114
ליאב עזרא.....	114
שחף ס.....	115
תומר אלקיים.....	115
אסף, חבר מהצבא.....	116
נריה לוינגר.....	117
עומר כהן.....	117
מישאל, חבר מהצבא.....	120
וולפסון, חבר מהצבא.....	120

איתן גנירם, חבר מהצבא.....

עוז, רס"פ בפלוגה של איתן.....

אנונימי 1, צבא.....

אנונימי 2, צבא.....

אנונימי 3, צבא.....

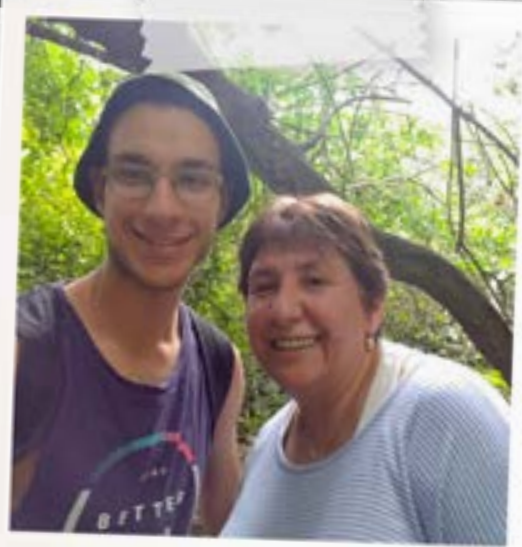
הנצחה

הזמנה למרוץ של שירה.....

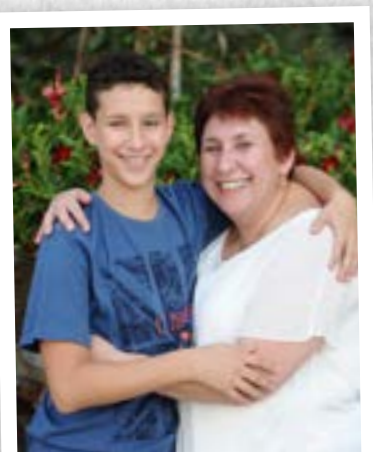
הזנקה של איציק.....

יהודית, חברה של פאני.....

יעל הרמולין קצינת נפגעים.....

א'אן ופאן

המשפחה

גידלתי לגמרי לבד את שירה ואפרת, איציק היה פחות מעורב. באיזשהו שלב איציק התבגר ומאוד רצה ילד ואני חשבתי שאחרי שגידלתי את שתי הבנות והן כבר גדולות אז זה לא הזמן.

כשקנינו דירה של חמישה חדרים איציק אמר "אני לא אעשה מהחדר החמישי חדר כושר! יש חדר, צריך להיות בו ילד" הוא גם אמר "עכשיו את יכולה ואת לא רוצה, עוד שנה שנתיים את תרצי ואת כבר לא תוכלי" וגם "לשירה ואפרת עוד שנתיים שלוש יהיו את העיסוקים והעניינים שלהם ואנחנו נישאר כמו שני זקנים בבית".

לפני שאיתן נולד, איציק כל כך רצה בו, שזה היה הילד היחיד שהוא התחייב וקיבל על עצמו לגדל אותו ולעזור והוא אמר "מה את מפחדת? שיהיה לך קשה? אני אעזור לך אני אהיה שם לגדל אותו, עליי".

כשגילינו שבבטן יש בן אחרי שתי בנות השמחה וההתרגשות של שנינו הייתה בשיאה. אני בטוחה שבגלל שזה היה בן לאיציק היו ציפיות ללכת איתו לבילויים

ספורטיביים משותפים כמו רכיבה על אופניים, ריצה, שחייה וכו' מה שהוא פחות עשה עם אפרת ושירה. ללידה של איתן יצאתי מהבית הישן וחזרתי לבית חדש, אחרי אחד עשר ימים של החלמה לאחר ניתוח קיסרי, בעקבות סכנה שנשקפה לאיתן במהלך הלידה היה צורך לשלוף אותו מהר מהבטן בניתוח קיסרי.

כשאיתן נולד לא ראיתי אלו ואמנש אמנש חייכתי שיביאו לי אלו אחבק ולנשק אלו. כל כך הרגשתי שהביאו לי אלו, זה היה כילד גדול והוא כל כך מלא חן בעיניי.

הברית התקיימה בבית החולים וקיבלנו ממוהל ידוע בבאר שבע שם וטלפון של מוהל שיגיע במקומו כי הוא לא יכול היה להגיע לבצע את הברית, ואז הגיע מוהל פוזל וחששתי מאוד בעיקר בגלל שהלידה הסתבכה, וההחלמה ממנה הייתה ארוכה, ולא רציתי עוד עניינים ובעיות אז אמרתי לאיציק שהמוהל הזה לא יבצע את הטקס לאיתני כי אני לא מכירה אותו. איציק בירר עם מוהל שהכרנו זמן רב האם הוא

מוכן להגיע מירושלים לבאר שבע, כיוון שהוא מהל את כל הבנים במשפחה והוא הסכים להגיע לסורוקה כדי לערוך ברית לאיתני. גידלנו את איתן ארבעה אנשים - הוא היה הנסיך של הבית ולמרות שהוא היה נסיך ומפונק הוא אף פעם לא התפנק, והאהבה שהוא קיבל עשתה ממנו אדם טוב שאוהב ומעניק אהבה.

בגיל 5 הוא היה בחוג התעמלות קרקע בימי שישי והמיקום של החוג היה רחוק מהבית מאוד בשביל ללכת ברגל ולכן איציק היה מסיע אותו לחוג ובחזרה. באחד מימי השישי איציק איחר במספר דקות וכשהגיע לא ראה את איתן. הוא התקשר למדריך ושאל אותו איפה איתן והוא אמר שכולם הלכו הביתה. איציק התקשר אליי מודאג מאוד ושאל אם איתן הגיע עם מישהו הביתה ועניתי שלא. נלחצתי מאוד ואמרתי לו "מה קרה? למה אתה לא מוצא אותו?!" הוא סיפר לי שאיחר במספר דקות והילד לא נמצא. התקשרנו מיד למשטרה והם הגיעו מהר אלינו הביתה וביקשו תמונות של איתן. המשטרה ביקשה שמישהו יישאר בבית ויחכה לו כי אולי הוא יחזור לבד אבל לא הצלחנו לעשות את זה כי כולנו דאגנו כל כך ורצינו לחפש אותו.

חיפשנו אותו במשך חצי שעה ולא מצאנו אותו בשום מקום, ואז המשטרה הציעה שוב ללכת הביתה כי אולי מישהו מצא אותו או שהוא הצליח להגיע לבדו. כששירה ואפרת הגיעו הביתה חיכה על הדלת פתק

ששמו השכנים **"איתן נמצא בדירה 15"**, הן מיד רצו לדירה ומצאו אותו צופה בטלוויזיה על הספה עם קערה ענקית של במבה. כשהוא ראה אותן הוא נשם לרווחה ואז קיבלתי טלפון מהבנות שאמרו **"מצאנו את איתן הוא הגיע הביתה בכוחות עצמו ומצאנו אותו אצל השכנים שהשאירו לנו פתק על הדלת"** באותם רגעים הרגשתי שאני חוזרת לנשום, שהדם חזר לי לגוף, שהחזירו לי אותו, לא היה גבול לשמחה שלי ולרווחה שלי. כשחזרנו כולנו הביתה תפסתי אותו לשיחה ושאלתי אותו **"מה קרה ואיך הגעת?"** הוא סיפר שבהתחלה הוא היה עם חבר נוסף מהחוג ואז הגיעו לאסוף אותו, אחרי שהם נסעו הוא הבין שהוא נשאר לבד והתחיל לצעוד לכיוון הבית. הוא הסביר שלפי **"מגדלי חן"** הגבוהים שראה מרחוק ידע לאן להתקדם.

בכל זמן ההליכה הוא שמר על קור רוח אבל כשהגיע הביתה וראה שאין אף אחד גם בבית הוא פרץ בבכי. הוא נבהל ולא הבין לאן המשפחה נעלמה לו ולמה לא הגיעו לקחת אותו. השכנים הסטודנטים שמעו את הבכי,

והסבירו לו שאבא ואמא תיכף יגיעו ושהם כותבים פתק ושמים על הדלת כדי שייראו שהוא נמצא אצלם בדירה ויגיעו לאסוף אותו וכך באמת היה.

כשהוא היה בן שנתיים אפרת שיגעה אותו - הייתה מצלמת אותו בתוך מגירות, עם בלוני דורה, תמיד לקחה אותו לטיולים. הוא היה האח הקטן, המלך של הבית, המשחק של האחיות הגדולות שלו..

באחד הימים שירה, יובל, אפרת וגיא לקחו אותו לפארק אשכול לראות כדורים פורחים ואיתן היה מאוד מאוד מאוד עייף לקראת הערב. לידם הייתה חבורת ילדים שעשתה הרבה רעש ובאיזשהו שלב הוא צעק עליהם במבטא רוסי **"ילדים תהיו בשקט"** וכולם התגלגלו מצחוק, הוא מאוד נעלב והתבאס שיצא לו מבטא רוסי וצוחקים עליו בגלל זה ואז שירה ואפרת אמרו לו שהוא ישראלי לכל דבר והוא בכלל לא נולד ברוסיה וגם הן לא נולדו ברוסיה ואז הוא שאל **"ומה עם אמא?"** אז הן ענו לו **"אמא נולדה ברוסיה"** אז הוא אמר **"טוב אז אמא רוסיה, אין מה לעשות"**.

איציק התרוצץ איתו לכל חור בארץ כדי שיעשה ספורט ויהיה חזק וספורטיבי. מאוד דאג שלא יתעסקו איתו וירביצו לו. הספורט הראשון שהוא עשה היה ג'ודו, ואחר כך עבר לשחייה. כשאיציק רצה שהוא יתחרה בטריאתלון הוא אימן אותו בריצה ואופניים. והם היו יוצאים לרכיבות ארוכות על אופניים ורצו יחד.

כשאיתן הגיע סוף סוף לגיל 14 הגיל המיוחל שבו מותר לו להיכנס לחדר הכושר בקאנטרי, הוא החליט שהספיק לו מספורט ולא עזרו כל התחנונים וההצקות של איציק. זה היה למעשה **"מרד הנעורים"** שלו. באותו זמן איתן התחיל להתעניין מאוד בגיימינג ומשחקי מחשב והיה יושב שעות משחק במחשב באופן אינטראקטיבי עם חברים שלו. רק כשהתקרב לזמן הגיוס חזר להתאמן שוב במטרה להיות בשירות קרבי.

איתן צפה בסדרה גמביט המלכה וזה עורר אצלו את החשק למשחק השחמט. הוא התחיל לשחק עם חבר שלו עמנואל וגם במחשב מול שחקנים זרים ומאוד נהנה מזה.

כשאפרת חלתה ואחרי שגידלו אותו כל השנים פתאום הוא נקלע למצב שבו הוא צריך להיות בלי אמא בבית, אז הוא העסיק את עצמו לבד בבית, שיחק עם עצמו, לא דרש תשומת לב מיוחדת וידע לשים את עצמו בצד הרבה מאוד פעמים ואף פעם לא כעס והתמודד עם זה בגבורה.

בזמן המחלה של אפרת הוא שיתף את המורה שלו והיא ליוותה אותו וחיצקה אותו. כשאפרת נפטרה הוא ספד לה בפייסבוק ושיתף כמה העריץ אותה: "אפרת אני רוצה שתדעי שהיית האחות הכי טובה בעולם אני אוהב אותך עד אין סוף אני מקווה שתנוכי על משכבך בשלום אני שמח שהכאבים והסבל שלך פסקו ושאת נחה אבל אני עצוב בשבילי בשביל משפחת פיכמן ובשביל העולם שהפסיד אותך אני מתגעגע ואוהב ביי ביי נתראה בגן

העדן אוהב

אחרי המוות של אפרת, לאיתן היה מקום ותפקיד ענק בחיים שלנו, הוא היה המרפא שלנו וחייב אותנו להמשיך לחיות, לתפקד ולגדל אותו. אמרתי לעצמי איזה מזל שיש לי אותו, זה הדבר הכי חכם שעשיתי בחיי.

כשהיה יושב עם חברים שלו בחדר הייתי נכנסת לשבת איתם והוא היה עוצר ואומר לחברים שלו "רגע רגע אני צריך להקדיש קצת זמן לאמא שלי".

לפעמים הוא היה בחדר שלו ומשחק במחשב מול החברים שלו, הייתי קוראת לו שיבוא קצת אלינו, שהוא בבית אבל אני לא רואה אותו ומתגעגעת אליו. הוא היה מסכים, מפסיק את המשחק ובא אלינו לסלון. היינו יושבים, מדברים קצת ואז כשמשהו בטלויזיה היה צד את עיני, הוא היה שואל אם הוא יכול לחזור עכשיו לחדר, הייתי אומרת לו בסדר תלך.

סיפור הגיוס לשיריון:

בהתחלה איתן קיבל זימון לגיבוש בצנחנים והיה מאוד מעוניין. במועד הגיבוש, הוא לא יכול היה ללכת כי חלה, וביקש שידחו לו אותו. בדרך להוציא אישור מחלה הוא קיבל טלפון מחיל השריון שניסו לשכנע אותו להתגייס לשריון כי סימן במנילה שריון במיקום גבוה. אמרו לו לחשוב על זה בסופ"ש ושידברו איתו שוב בראשון. איציק דיבר עם הבן דוד נדב שהיה מ"פ בשריון שאמר שלפי דעתו שיריון יותר מעניין בטנקים יש הרבה טכנולוגיה ומכונאות ומנגד בחילות אחרים כמו בצנחנים לא באמת צונחים, אלא עומדים במחסומים ועושים מארבים.

איתן לא היה אזם שנכנס לע'מותים, גם כשהייתי כועסת עליו הוא היה יושב בשקט מסתכל עליי ומקשים לכל מה שאמרתי ואז כשסיימתי לומר הוא היה מספר את הצד שלו והייתי חושבת כמה הוא צודק ואיך בכלל כועסתי עליו?

במהלך סוף השבוע הוא שותק ולא נותן תשובה, אמרתי לו שלפי דעתי כדאי להתגייס עכשיו כי ממילא כל החברים שלו כבר התגייסו ואין לו הרבה עבודה במלצרות בגלל הקורונה. ביום ראשון היינו ביום כיף עם שירה בתל אביב, טיילו בנווה צדק, איתן השכיר קורקינט ורכב בשדרות רוטשילד ונהנה מזה מאוד. לבסוף ישבנו לארוחת צהריים במסעדה אסייתית כמו שהוא אהב והזמנו סושי. תוך כדי ההמתנה לאוכל, איתן קיבל טלפון מהשריון. הוא פרש לצד לדבר, ואחרי שסיים חזר לשולחן, הניח את הטלפון בהפגנתיות על השולחן ואמר "זהו אמרתי לו כן".

באלו רגע חשתי אצלי אלוהים, בזה הרגע קבעת את הגורל שלי, אני מקווה שקבעת אלו טוב.

כשהגענו לבאר שבע איתן קיבל טלפון במעלית של הבית מלשכת הגיוס שביקשו ממנו להתגייס למחרת. איתן אמר להם שאין לו כלום עדיין, אז אמרו לו טוב תתגייס בשני הבא.

עד יום שני ה- 20.12.21 הכל היה מוכן וארוז. ביום הגיוס שלו ירד גשם מטורף, היו לו שני תיקים מהבית והוא קיבל עוד תיק בלשכת הגיוס. אחרי שאיתן סיים שרשרת חיול בבקו"ם אמרו לו "זהו אתה הולך הביתה". איתן הגיע לבד הביתה מהמרכז עם שלושת התיקים,

עייף מאוד. למחרת בבוקר הוא נסע לערבה לבסיס בשיזפון. כשהוא הלך לצבא במוצאי שבת היינו אורזים לו יחד את התיק הגדול שלו לכל השבוע. קנינו במיוחד מייבש כביסה גדול כדי שנספיק לכבס לו את כל הבגדים במהלך סוף השבוע, כדי שהכל יהיה מוכן לקראת שבוע/שבועיים חדשים.

כשאיתן הגיע לגדוד 82, התחילה מיד הכוננות למבצע "עלות השחר". עוד לפני שהספיק להכיר את הצוות והגדוד החדש, ולהבין מה קורה סביבו, הכניסו אותם לכוננות בתוך הטנק למשך של כשלושה שבועות. בשבת שבין השבוע השני לשלישי, הגענו, אני, איציק ושירה לבקר אותו בבסיס בנחל עוז עם אוכל של בית וסושי שאהב. ישנו דיברנו, הבאנו לו ממתקים וספר חדש לקרוא בשעות הארוכות בתוך הטנק ואז איתן ביקש סיבוב על הרכב שלו לאחר שאיציק שידרג לו במתנה את המנוע. הוא נסע וכל כך התלהב ושמח, לא הפסיק לחייך. אחרי שהמבצע נגמר, איתן והגדוד שלו עברו לשגרת אימון ותרגול ברמת הגולן. איתן שמח על ההזדמנות להכיר את כל החיילים האחרים בגדוד ואחרי

שהגיעו לרמת הגולן איתן אמר לי "אמא כמה יפה פה", דבר שנתן לי יותר תחושת ביטחון והרגשה טובה.

טקס סיום טירונות

בשבת האחרונה שאיתן הגיע, חגגנו לו יום הולדת. אבא תכנן **"על האש"** בשבת בצהריים עם הרבה בשר טוב. ביום שבת איתן התעורר מאוחר יחסית, הגיע לחדר של שירה ויובל ואמר להם שבא לו המבורגר במסעדה כמו שהם הבטיחו לו.

למרות שעוד מעט תכננו את הארוחה, יובל ואיתן החליטו לצאת לאכול המבורגר ביומנגס שאיתן כל כך אהב, בלי לספר על כך לאבא שמאוד לא אוהב שאוכלים לפני ארוחה שהוא מכין. אחרי שהם חזרו מהמסעדה, הם התיישבו לשולחן לאכול גם את הארוחה שאבא הכין.

איתן ביקש מתנה ליום הולדת לעשות מסלול מרוצים, אז אמרתי לו **"לא זה מסוכן, תעשה צניחה חופשית"** אז איתן אמר לי **"אמא שאני אסע בתוך מסלול זה את מפחדת אבל שיזרקו אותי ממטוס זה בסדר?"**.

איתן ביקש ממני בושם שרצה, קנינו לו אותו באותה השבת. איתן ראה את הבושם אבל לא הספיק להשתמש בו והוא לא נפתח מעולם.

הבושם שנקנה לאיתן – אך לא נפתח מעולם.

בשיחת הטלפון האחרונה של איתן ועם איציק, הוא סיפר לנו שהוא יוצא לתרגיל ושמחר הוא לא ידבר איתנו כי לוקחים להם את הטלפונים אבל שהוא יגיע בשבת הקרובה למרות שיש שבת גדודית כי הוא נשאר שבת קודמת. אבא שאל אותו מה הוא רוצה לאכול והוא ביקש שוב **"על האש"**. אמרתי לו שאולי תהיה בעיה עם ההסעות חזרה כי כל הגדוד סוגר והוא אמר שלחזור משם זאת לא בעיה.

בכל יום היינו, אני ואבא יושבים, ליד כל אחד הטלפון שלו, לא לפספס חלילה שיחה מאיתן. לפעמים הוא לא היה מתקשר עד שעה מאוחרת ולא הייתי מצליחה להירדם. הוא היה מסמס לי **"ערה?"** ואז מיד הייתי מתקשרת אליו.

בלילה שבו הוא נהרג, לא חיכיתי לטלפון כי יום לפני איתן אמר לנו שהם יוצאים לתרגיל והוא לא יתקשר.

באותו הערב, הייתי תשושה מאוד אחרי לילה קודם שעבדתי וישנתי חזק. לא שמעתי את הצלצול בדלת,

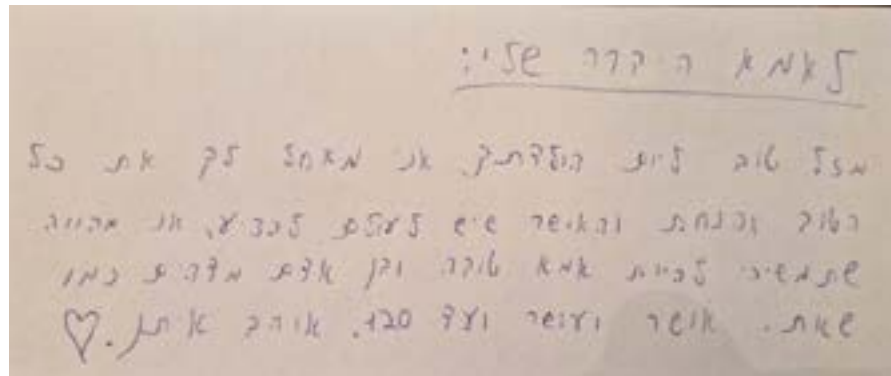
מה שהעיר אותי היה הזעקה מקפיאת הדם של איציק. **פקחתי את עיני וחשבתי אלוהים מה קרה לו.** יצאתי מהחדר וראיתי את אנשי הצבא שהגיעו באמצע הלילה. לא היה צריך להגיד לי שום דבר, הבנתי מיד.

התחלתי לצעוק אתם לא יכולים לבוא לכאן אנחנו משפחה שכולה.

תמונה מיום הגיוס

הברכה האחרונה מאיתן לפאני

המתנה האחרונה מאיתן לפאני

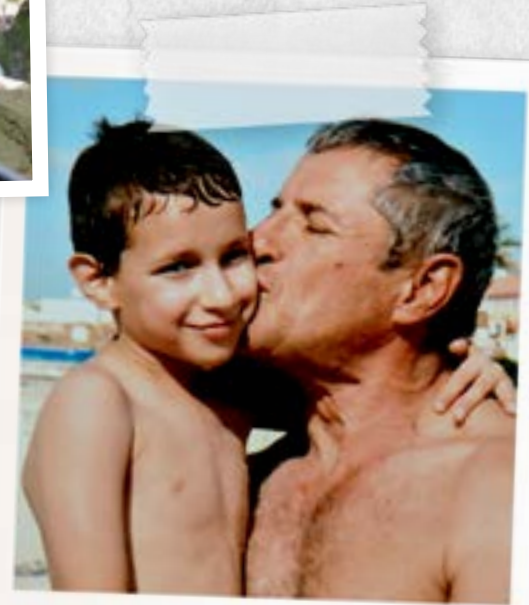
את משחקי הים יבשה שהמאמן היה עושה לכם בחימום. לפעמים הייתי מסיע אותו בכיסא מאחור באופניים והוא מאוד נהנה לרכב איתי באופניים. כשגדל היינו יוצאים לרכיבות משותפות עם האופניים בשדות של מטעי כוכבה, לפעמים גם עם שירה.

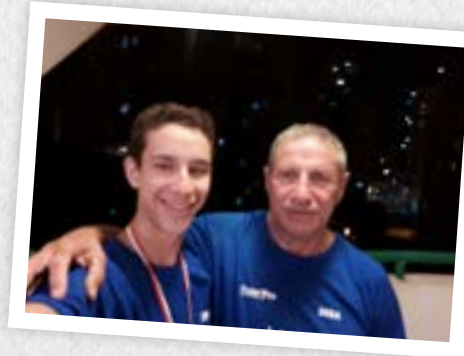
הרבה שנים ניסיתי לשכנע את פאני להביא עוד ילד. לבסוף פאני השתכנעה ואחרי 12 שנים מאפרת, נולד איתן. הייתי מאושר שנולד לי בן בריא.

בגידול של איתן הייתי מאוד פעיל, טיילתי איתו, שיחקתי איתו, לימדתי אותו לרכב על אופניים וקורקינט. כשפאני, שירה ואפרת נסעו לארה"ב לשבועיים וחצי, איתן היה כמעט בן 3 ונשארתי איתו לבד בארץ. מגיל קטן רציתי שיהיה ספורטאי, לקחתי אותו לחוגים של ג'ודו ושחייה מגיל 5. אני עוד זוכר

איתן ואיז'יק

בסביבות גיל 15, איתן מאוד התחבר לעולם של הגיימינג והיה יושב הרבה שעות בחדר שלו ומשחק במחשב עם החברים. קניתי לו מחשב וכיסא של גיימרים שמאוד רצה. באותו הזמן הוא לא רצה להמשיך עם הספורט וסרב ללכת לחדר כושר. אני מאוד התאכזבתי מההחלטה שלו וכל הזמן ניסיתי לשכנע אותו שיחזור להתאמן ושיזיז את עצמו במקום לשבת כל היום בחדר.

בגיל 16.5, מיד שמותר לפי החוק, שלחתי אותו לשיעורי נהיגה ואת הטסט הראשון הוא עבר בהצלחה. הסבתי את המונית הקודמת שלי לאוטו פרטי והיא חיכתה לו עד שיסיים את שיעורי הנהיגה ויעבור את הטסט. איתן מאוד אהב את המכונית ואהב לנהוג, להיות עצמאי ולנסוע עם החברים שלו לבילויים וטיולים בארץ ואני שמחתי מאוד שנתתי לו את המכונית הזו, ושהוא צובר ניסיון בנהיגה.

לקראת הצבא, איתן החליט שהוא רוצה לעשות שירות קרבי ולתרום למדינה וחזר להתאמן אחרי שנתיים שהוא לא רצה לעשות ספורט. לא התנגדתי לרצון שלו ללכת לקרבי ולתרום

היינו רצים בשדות במטעי כוכובה, מתקלחים בקאנטרי ומשם הייתי מסיע אותו לבית הספר. שאיתן התחיל חטיבת ביניים, אפרת חלתה בסרטן ופאני הייתה צריכה לנסוע איתה לטיפולים באיכילוב ואני נשארתי עם איתן בבית. הייתי מכין לו אוכל וכריכים לבית הספר בכל בוקר עד שסיים את הלימודים. הוא הכי אהב כריך עם נקניק סלמי ולפעמים שהיה שוכח הייתי מביא את הכריך לשומר של בית הספר שיעביר לו בהפסקה.

מגיל 8 הייתי רושם אותו לתחרויות אקווטלון או טריאתלון ברחבי הארץ - באילת, בכנרת. היה לו כושר טוב והוא ידע שמאוד חשוב לי הספורט והתמיד באימונים. בגיל 5 קניתי לו פלייסטיישן והיינו משחקים ביחד, הוא הבין מהר מאוד ואהב לשחק.

בסביבות גיל 6 רשמנו אותו לחוג שחמט במועדון השחמט ליד הבית, הייתי משחק איתו בבית ומתאמנים על המהלכים שלמדו בחוג. היה לנו הרבה השנים מינוי בקאנטרי ולפעמים הייתי מכניס אותו לחדר כושר כשהוא רצה, אפילו שהיה מתחת לגיל המותר. תליתי במרפסת בבית מתח ואיתן ידע לעשות מתח מגיל קטן.

למדינה והיום אני מאוד מצטער על כך. מצדשני הייתי מאוד גאה שהוא בחר את הדרך שלו והיה שלם עם עצמו. במהלך השירות הוא מאוד התחזק, "נהייה גבר" ואף פעם לא התלונן והתבכין על הקשיים בטירונות ובהכשרה.

במוטיבציה שלו לשרת הוא היה דוגמא להרבה חיילים וחברים אחרים, מאוד רצה להתקדם לתפקידי פיקוד.

תמיד היה חוזר עם חיוך וששאלתי אותו אם הוא מבסוט על חיל השיריון או מתחרט שהתגייס לשם, תמיד ענה לי שהוא מבסוט ושטוב לו והוא מסתדר.

כשהיה חוזר מהצבא אהבתי לפנק אותו באוכל טוב, זה היה הכיף שלי לפנק אותו. כל השבוע הייתי מחכה שהוא יחזור אליי שבת ושקם שירה טובה עם הילדים שלה ושניהם כאלו ביחד.

רגע ההודעה - בשיחה הטלפונית האחרונה שלנו ביום שני, איתן אמר שהם יוצאים לתרגיל ושהוא לא יתקשר ביומיים הקרובים. ביום שלישי לא חיכינו לטלפון כמו בכל יום כי ידענו שהם בתרגיל. בשלישי בלילה, שמעתי דפיקות בדלת וששאלתי מי זה אמרו צבא. אף פעם לא אשכח איך בדלת עמדו אנשי צבא, שאלתי אותם ישר אם נפצעת והם אמרו שלא, שהוא קיבל מכה בראש ולא יכלו להציל אותו והוא מת.

באותו הרגע חרב עלי עולמי. מאז השתנו לנו החיים, נשארה לנו תהום ענקית, כל החיים נתגעגע אליו והוא יישאר איתנו בלב ובזיכרון לנצח.

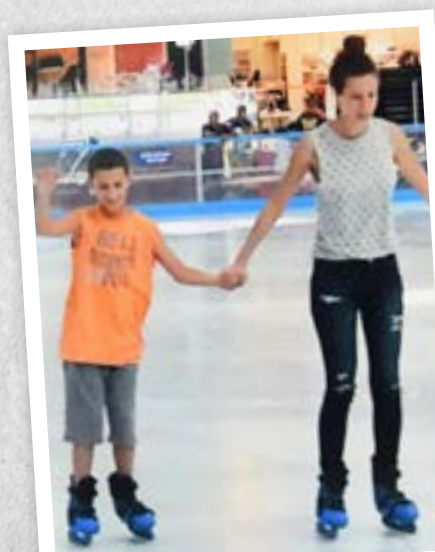
Etan Fichman • Efrat Fichman
 17 January 2016 r., 10:15 · 🌐

אפרת אני רוצה שתדעי שהיית האחות הכי טובה בעולם אני אוהב אותך עד אין סוף אני מקווה שתנזכי על משכבך בשלום אני שמח שהכאבים והסבל שלך פסקו ושאת נחה אבל אני עצוב בשבילי בשביל משפחת פיכמן ובשביל העולם שהפסיד אותך אני מתגעגע ואוהב בי בי נתראה בגן העדן אוהב — грустит 😊

👍 27 Комментарии: 2

א'תן ואפרת

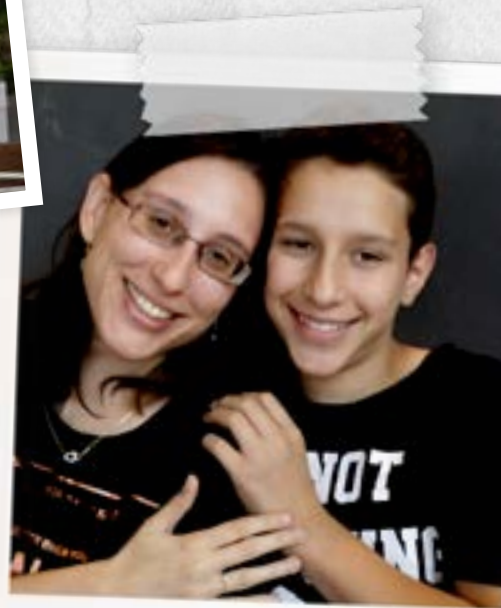
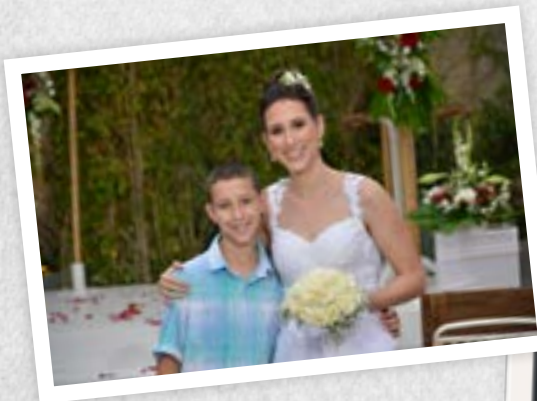
הזמן בחדר ומשחק במחשב לחייל שמספיק לו מעט שינה וחשוב לו למצות את הסופ"ש. שהיית קטן, הייתי מחכה רק לחזור הביתה לשחק איתך, לקחת אותך לגן השעשועים או לטיולים בחופשים.

איתך עשיתי את אותה הטעות כמו שעשיתי עם אפרת. לא רציתי להפריע לך אז הייתי מתעדכנת עלייך בעיקר דרך אמא. באופן כללי, היה לך פחות ריכוז בשיחות שלנו, אולי בגלל פער הגילאים בינו. פעם אמרת לי שאתה יכול להקשיב למאיה, ידידה שלך שעות ואיתי הייתי מרגישה שאני מדברת ותוך כמה שניות הייתה מאבד קשב ובוהה בנקודה אחרת.

הי"א' אוהבת אנסות להצחיק אותך ולספר בדרגות ובהזמנה על החיים שלי עם הילדים. הכי הי"א' אוהבת שאהה צוחק, וגם לקבל ממך חיבוקים ונשיקות.

באחת השיחות האחרונות שהיו לנו, ביום שישי בערב, נראית עייף לגמרי ואמרתי לך שתלך לישון, תצבור כוחות אל שבוע חדש בצבא, ואתה אמרת שאתה תתבאס אם לא תצא עם חברים שלך ושבצבא התרגלות כבר לישון 5 שעות בלילה וזה מספיק לך. חשבתי שכל כך התבגרת בתוך זמן כל כך קצר, מנער שמסתגר רוב

איתן ושרה

הסכמת ללכת איתי לכל מקום, גם אם עד מוזיאון ת"א. גם לכל הבקשות של אבא היית מסכים, כל המרוצים והטריאטלונים, עד שהחלטת שלא בא לך על זה יותר ולא משנה כמה אבא גער בך וניסה להקניט אותך, לא ויתרת. עד עכשיו אני לא יודעת איך היה לך הכוחות לסבול את זה בלי להתעצבן עליו ממש. לפעמים התעצבנתי עלייך שאתה מפונק, אבל בתכלס, הכי היה לי כיף להכין לך ולפנק אותך.

אני זוכרת פעם אחת שהלכתי איתך ליום הולדת של ילד מהגן בג'מבורי. ילד אחר החליט לזרוק עלייך כדור ענק ואבא שלו לא אמר כלום. אני זוכרת שממש עלה לי הדם לראש, יצאתי להתקפה נגד הילד ונגד אבא שלו.

אחרי זה האמא שלו באה והתחילה לצעוק עליי למה אני צועקת על הילד שלה. לא יכולתי לסבול את זה שפוגעים בך והרגשתי צורך לגונן עלייך כמו אמא לביאה.

כשהיית קטן הייתי לוקחת אותך הרבה לגן השעשועים. היינו זוחלים ביחד לכל המנהרות והמגלשות הגדולות, משחקים בחול ובמתקנים השונים. 15 שנה אחרי, שעלמה נולדה והתחלתי ללכת גם איתה לגני שעשועים, הרגשתי כאילו ממש לא מזמן עשיתי את זה איתך.

תמיד רחשת כבוד לגדולים ממך והקשבת להם על מה ואיך כדאי לעשות, היית נחוש ליישם את מה שאמרו לך או ללמוד מטעויות של אחרים – להשקיע כסף, לקנות בית, ללמוד מקצוע מרוויח. היה לך כבר תוכניות ולא רצית לבזבז זמן, אולי בגלל זה הסכמת להקדים את הגיוס ולא רצית שנת שירות.

כל החיים דאגתי לך, שאתה לא מסתדר, שאין לך מספיק חברים, שאתה מעופף, אבל בסוף היית ילד/נער ששמח בחלקו, חברותי וחייכן. הצלחת לסיים את כל הבית ספר וכל הבגרויות בלי ללמוד יותר מידי, להתגייס לצבא, להשתלב בחיל ותפקיד קרבי קשוח ואפילו לעודד אחרים שקשה להם ועל זה אחי, אין גאה ממני!

אוהבת אותך תמיד, אחותך הגדולה שירה.

רגע ההודעה: בשבוע האחרון של אוגוסט, נסענו אני, יובל והילדים לקרוז באוניה לכמה ימים. עגנו בחיפה ביום רביעי בבוקר. עוד כשהיינו על האוניה, בכניסה לחדר האוכל, אמא מתקשרת ונשמע שקרה משהו לא טוב. אני שואלת אותה והיא

משקרת ואומרת שהכל בסדר ורק מנסה לברר מתי נגיע הביתה. בהתחלה באמת לא חשבתי על משהו כזה רע, האמת שבדרך כלל אמא שלי על כל דבר קטן נשמעת בטלפון מודאגת אז חשבתי שזו עוד בעיה שגרתית כזו כמו כואבת לי הרגל או אבא עשה משהו מעצבן. המשכנו לצ'ק אאוט מהאונייה, ירדנו, עברנו את ביקורת הדרכונים והמשכנו עם הילדים לאוטו.

בדרך התקשרתי אליה וביקשתי שתספר לי, שעכשיו שקט באוטו וזה זמן טוב אבל היא התעקשה שהכל בסדר ושנחזור הביתה. לא תיארתי לעצמי שהיא לא תספר משהו כזה. בדרך סיפרתי ליובל שהטבעת החדשה שהזמנתי מוכנה ושצריך לאסוף אותה והוא אמר שנעצור כבר בדרך הביתה ברמת גן לאסוף וזרמתי איתו. אחרי שאספנו את הטבעת ברמת גן, חזרנו סוף סוף הביתה. הילדים התגעגעו לבית ולמשחקים שלהם ואני עשיתי לי קפה. יובל, בפרץ של אקטיביות שלא אופיינית לו, החליט שעכשיו הוא קופץ לסופר פארם לקנות את המגבונים שאמרתי שחסרים לנו. היינו אני והילדים בבית ופתאום דפיקה בדלת. אני זוכרת שבועז ביקש שארים אותו על הידיים. הסתכלתי

בעיניית וראיתי אנשים במדי צבא. פתחתי בזהירות את הדלת, מבולבלת שאלתי אם קשור לאיתן. שיערתי שנפצע, לא חשבתי שיכול להיות שנהרג כל כך מהר.

הם אמרו שאיתן נחבל ונהרג.

פרצתי בבכי, אני זוכרת שאמרתי איך הלכו לי שניים, שני אחים. ניסיתי להבין איך אבל לא היו להם יותר פרטים. בועז גם התחיל לבכות, עלמה התחבאה מאחוריי. התקשרתי ליובל ואמרתי לו רק בוא מהר. יובל חזר, קרא להורים שלו שישמרו על הילדים ונסענו לבאר שבע במונית.

ההספד של שירה

איתן יקר שלנו, אהוב שלנו
זאת הפעם השנייה שאני קוראת הספד, בפעם הקודמת על אחותנו היית לצידי, כעת נותרתי לבד עם אמא ואבא. אנחנו כואבים והמומים, מתקשים להאמין שלא נזכה לראות אותך יותר, את הפנים העדינות והיפות שלך, את נועם הליכותיך.

לא אגזים אם אומר עליך נער עם לב זהב, טוב, עניו, טהור ומתוק.

אהבנו לשמוע אותך צוחק מכל הלב עם החברים. תמיד שמרת על קור רוח וסבלנות אין קץ, תמיד תמכת במשפחה שלך, בהורים שלנו.

אתה הגעת אלינו כמו מתנה לאמא, אבא, לי ולאפרת ז"ל.

אהוב על הבריאות, נעים וחברותי לכולם.

הגעת לצבא מלא מוטיבציה, נחוש ואיתן. היינו גאים בך מאוד על כל התקדמות שלך, אימון שעברת, ידע שצברת. כל כך מעט זמן עבר מאז שאתה בצבא וכל כך

התבגרת, גדלת, למדת.. ופתאום הכל נגדע.

ואנחנו, אנחנו נותרנו בלעדייך, בלי האור של חיינו, חווים שוב אובדן קשה מנשוא. תודה לך אח יקר, על השנים שהענקת לנו במחיצתך, תודה על הזכות לגדל אותך, לאהוב אותך. צר לי שאנחנו צריכים להיפרד כל כך מוקדם.

אוהבים אותך עד אין קץ, המשפחה שלך.

עלמה שואלת עליך לפעמים, אתה היית אמור למלא תפקיד של שחקן משנה בהצגות שלה ושל בועז ועכשיו אני לא ממש יודע איך להשלים להם את החלק הזה של דוד צעיר ומגניב. אני עדיין לא השלמתי עם העובדה שאתה לא פה. המחשבה על כל השמחה והצחוק שלא תהייה מנת חלקך, מנת חלקנו, ממלאת אותי בכעס וכאב

בפסח האחרון לקחנו את הילדים לפארק שעשועים, בספינת הפיראטים עלמה שאלה אותי אם זה מפחיד. אני לא אבא זה יותר כילד כשמעמידי פנים שכן.

הייתה לנו חלוקה ברורה לך ולי, אתה היית מביא את הקסם, את הכיף כמו שרק ילד יכול. היה ברור שאתה עסוק עד מעל הצוואר בלגדול. עשית חברים. חווית אכזבות, השתתפת במסגרות. הכוכב הראשי בהצגה של חיך. ואני, לפעמים שחקן משנה, לפעמים תפאורה, מביא את נקודת המבט השונה, את הקשב והנוכחות שלפעמים שירתה אותך ולפעמים לא.

יובל, בעלה של שירה:

אני זוכר שפעם אחת, התלוותי ליום איתך ועם האחיות שלך בלונה פארק. מסתבר ששתיהן לא השתגעו על רכבות הרים אז אני התלוותי אליך בכל המתקנים. בספינת הפיראטים שאלת אותי אם זה מפחיד. עניתי שלא אבל זה יותר כיף כשמעמידים פנים שכן. העיניים שלך נדלקו ובכל מתקן עשינו פרצופים סובלים לאחותך שהשקיפה עלינו מלמטה.

א'מן, ע'מה ובו'ע'י

נהנה לשחק עם הילדים האחרים, הוא ישב לידי ששיחקתי קזינו. הוא קנה גם מתנות לאחיות שלו שירה ואפרת. נשאר לנו מהנסיעה הזו זיכרונות לכל החיים, חוויה משותפת.

היה מחבק וממנשק אותי, אני מתגעגעת וחושבת עליו הרבה, הוא היה ילד ונכד כל כך טוב ועוזר. אהבתי לתת לו דמי כיס שיהיה לו לבילויים ולצבא.

כל יום שישי או שבת היה בא אליי לשתות קפה. סבא היה תמיד עושה לו את הטוסט שאהב. היה מספר לי על הצבא, על החברים, חברות. פעם אחת בא בלי מצב רוח, אמר החברה שלי עזבה אותי. אמרתי אוי ואבוי, מה אין עוד בנות? אתה תראה שיהיו עוד בנות.

היינו הולכים הרבה לקניון, אוכלים ושותים קפה. בחנות ספורט הייתי קונה לו חולצות. לפעמים שהייתי צריכה הוא היה מסיע אותי לסופר, עוזר לי בקניות ומחזיר אותי חזרה הביתה. היה גם מסיע אותי חזרה הביתה מערד, דואג שאגיע הביתה בשלום.

כשנתי ויאיר, בני הדודים, היו באים אליי תמיד היו קוראים לאיתן לשבת איתם. הם היו יושבים, אוכלים, שותים קצת וודקה, מדברים וצוחקים הרבה. הייתי דואגת שלא ישתה וייסע חלילה. אהבתי להקשיב להם ולשבת איתם.

כשהיה קטן, לקחתי אותו לקרוז באוניה. ירדנו מהחוף וטיילנו. בסוף היינו צריכים לחזור וכמעט האונייה הפליגה בלעדינו. היינו הולכים למופעי הבידור והוא

סבא זימא וסבא באומה

סבא פריז

סבא ישראל

דודה שרה – אחותו של איציק

"רסיסים

למה זיכרונות נמסים?!"

לאיתן

אחיין ובן דוד יפה עיניים וטהור ליבו

תמיד נעים לכל ומשרה רוגע סביבו.

המפגשים בינינו לא היו תכופים,

אך תמיד היית נכון למפגשים הטעימים,

אצל סבתא בלומה, על כוסית (ואולי קצת יותר...)

לשתף בחוויות, לצחוק ולדבר.

סיפורים על המלצרות ב"ג'פניקה" והלקוחות המוזרים,

תוכניות לעתיד, שאיפות וסתם עניינים.

ובכל שיחה, בכל מפגש,

החיוך הכובש מפניך לא מש,

הצניעות הזו שלך, לא מתרברב על דברים;

על יוזמות החסד הייחודיות שלך שמענו מאחרים.

לא פעם ציינת על חלומך להתגייס לשריון,

הבטנו בנער שגדלת להיות והתמלאנו בגאון.

עדיין אנחנו לא מצליחים לעכל כיצד כל הטוב הזה בבת

אחת נגדע,

עד כמה נגעת בכולנו וכמה כאב וגעגוע נותרו

כמה חלומות ואפשרויות נגוזו ביום ארור אחד,

יום של שברון,

איך אדם משובח כמוך הופך לרסיסים של זיכרון?

אתה בליבנו תמיד, באהבה וגעגוע

משפ' דוידזון.

דודה אירה – אחותו של איציק

אני זוכרת את איתן כילד מאוד צנוע. תמיד היה אפשר

לפתוח איתו בשיחה בנושאים שונים. היה יודע להקשיב

ולהביע את דעתו.

פעם הלכנו ביחד לסינמה סיטי... איתן ואיתי היו בסה"כ

בני 12-13 והיו כל כך אחרים, התפצלנו בסרט. איתן

ואיתי הלכו לבד לסרט אחר. שמכנו עליהם מאוד והיינו

גאים שהם כל כך גדולים ועצמאים.

איתי פסטרנק (בן דוד)

אני זוכר שבאחת הפעמים שבאנו לביקור, איזיה

אמר שהם קנו שולחן פינג-פונג חדש וששמו אותו

במקלט של הבניין. איתן ואני ירדנו לשחק ודיברנו

אחד עם השני תוך כדי, איתן היה טוב בכל ספורט

שרק ניסה וכמובן שהנחית לי כל כדור, שיחקנו המון

זמן למרות שלא ניצחתי אפילו פעם אחת. צחקנו

בלי סוף, איתן התלהב כל כך וממש נהיננו. בפעם

אחרת, אני זוכר, שבתקופה שאפרת התמודדה מול

המחלה, איזיה ואיתן, אמא שלי ואני נסענו כולנו יחד

לאייג'אמפ בפתח תקווה בנסיון לתמוך וקצת להסית

את תשומת הלב, אפילו לרגע. איתן ואני קפצנו על

הטרמפולינות במשך שעה שלמה, ואני זוכר כיצד

היו רגעים שפשוט צחקנו ודיברנו כאילו הכל כרגיל,

כשאיתן חייך הוא יכל להאיר את כל המתחם בעצמו.

תמיד איתן יישאר בלב שלי ויחסר לי מאוד.

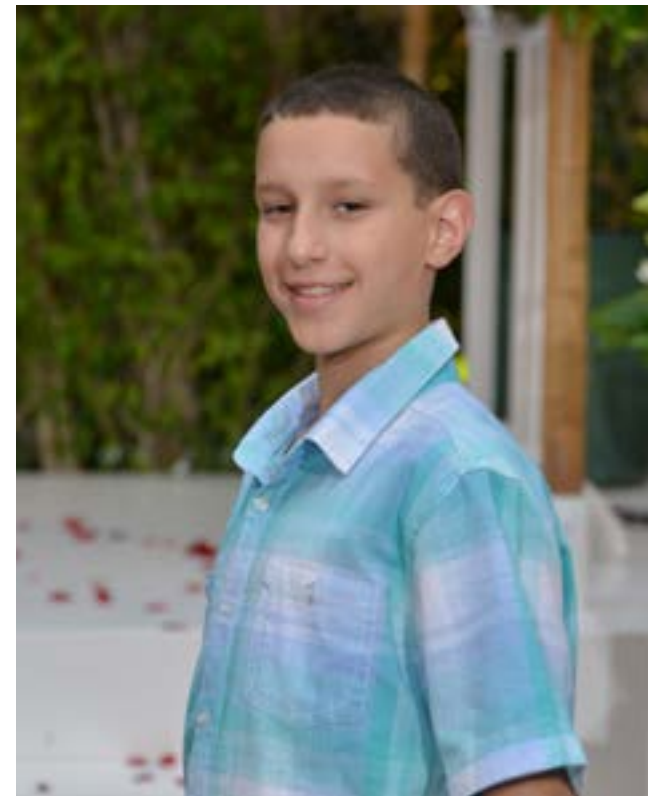

רועי, בן דוד:

איתן היקר והאהוב, אני עדיין זוכר את זה כאילו זה היה אתמול. איך סיפרת על ההתרגשות כשעלית לגדוד ושאלת אם אני יכול לעזור לך עם ניסיון וציוד. רצית את הסרבליים שלי ואמרתי לך שאני לא יכול להביא לך אותם כי אני לא יודע אם אצטרך אותם למילואים בעצמי. אז נתתי לך את כיסוי הדיסקית שלי והתרגשת נורא.

אני רציתי להביא לך את יתר הדברים בהמשך כדי לראות אותך מתרגש שוב אבל לא הספקתי.

אני תמיד זוכר אותך עם חיוך וטוב לב.
מתגעגע המון, רועי.

דינה דרי, קרובת משפחה:

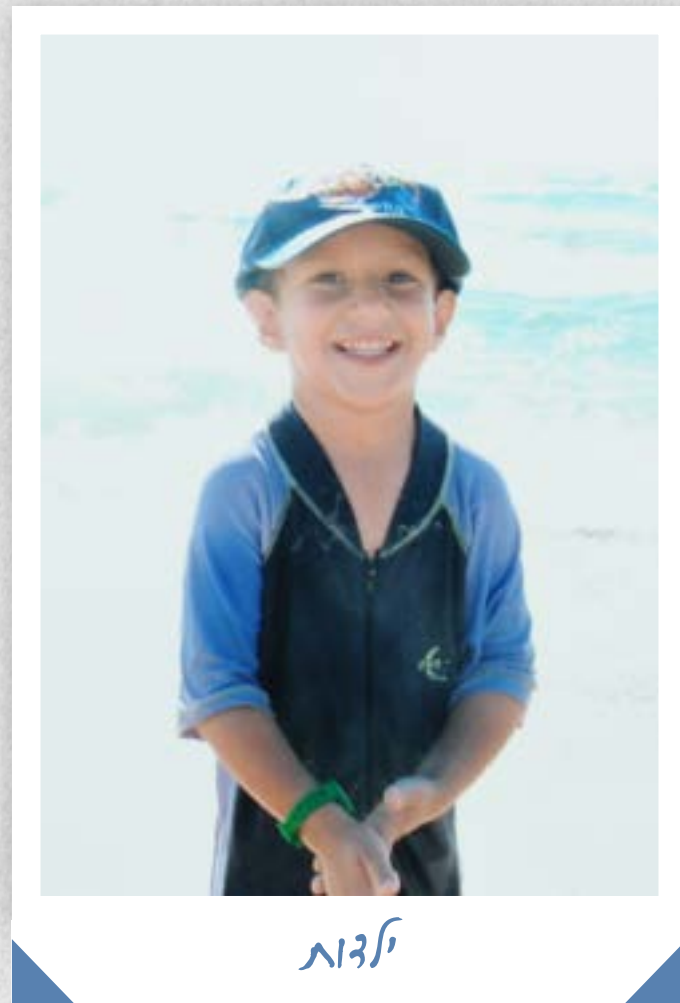
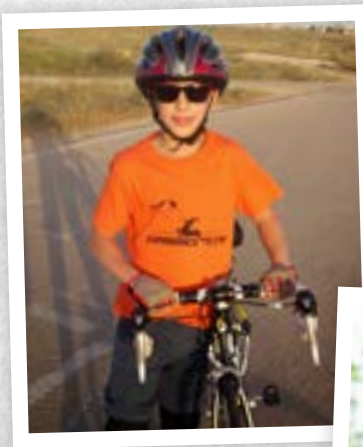
איתן שלנו,
הכרנו אותך כששירה אחותך הצטרפה למשפחה שלנו.
נער צעיר שהתרוצץ אחרי האחיינים בגינה והפך להיות
גבר צעיר ומרשים.

הזיכרון האחרון שלנו ממך הוא בחתונה של מיכל בה
צחקת ורקדת מאושר וחסר דאגות.

במהלך הזמן שחלף שאלנו והתעניינו במה שקורה
איתך.
הידיעה על מותך תפסה אותנו לא מוכנים ולא מאמינים
שהאסון הזה התרחש.

הצער והמחשבות על ההחמצה של חיים שלמים שהיו
ואינם עוד אינה מניחה.

נזכור אותך תמיד.

ياسر

נדב, חבר טוב מבית הספר

איתן אח שלי
אני לא מאמין שאני כותב את זה לא מאמין
שאתה לא פה איתנו.

ניסיתי כמה פעמים לכתוב אני לא מצליח. לא יודע
איך לסכם שמונה שנים של היכרות, של חברות.
איך אפשר לתאר מה היית בשבילי רק אתה, אלנתן
ושקד יודעים איזה חברות היה לנו.

קשה לסכם את השנים של החברות אבל אתה
היית ילד מיוחד ילד שממיד נמן ממיד עשה למען
האחר. היית בן אדם חייכן מאוד.

אני זוכר במהלך השנים עברנו כל כך הרבה כמו את
הפורים שהתערבנו מי יותר טוב בכדורסל ואתה
ניצחת ותמיד הכחשתי ולא ריברבת בפניי אף פעם.
אני זוכר בטיול שנתי בכיתה ח' התחלתם להציק
לי ולהדליק בכוונה את המזגן ואתה לא תמיד אני
זוכר איך אני ואתה ניסינו להעיר את אלנתן וגל ולא
הצלחנו ואז המורה החליטה לבוא ואני ואתה צחקנו.

אני זוכר איך בנטע אתה היית כל כך מקובל
וכולם אהבו אותך שאפילו אחרי שנפטרת כל
כך הרבה אנשים משם זוכרים ואוהבים אותך
"אי אפשר לשכוח את הילד החייכן" ככה אמרו
לי. אני זוכר אותנו ביזמים צעירים עוד פרוייקט
שהצטיינת בו כמה השקעת בו ולקחת בו חלק כמו
בכל פרוייקט התנדבותי היית הראשון. אני זוכר
שהיינו אני ואתה במגמת מחשבים ותמיד עזרנו אחד

לשני ותמיד עשינו עבודות ביחד ותמיד היית מוצלח.
גם כשזה שיעמם אותך ופרשת היית מוצלח. אני זוכר
את הפעם האחרונה שראיתי אותך שאספת אותי
לאיזה בר וסיפרת לי כמה טוב לך בצבא וכמה אתה
אוהב את האנשים ואת הצוות את הקושי והחוויה.

אני זוכר את היום שזה קרה, באותו יום אלנתן כתב
מתי נפגשים ובדיוק נפל לי השעון למים וחשבתי איך
אני מספר לכם את זה ואתה צוחק עליי הלוואי והיית
צוחק. אני זוכר איך אמא שלי סיפרה לי מה קרה
באמצע הטיול ופתאום ראיתי את כל החוויות שלנו
ונזכרתי בחיוך שלך.

איתן אח שלי אי אפשר מה אפשר עוד להגיד
עליך? היית בן אדם מדהים חייכן שקט וחזק אני
זוכר איך סיפרת לי על אחותך שנפטרה וכמה
היית עצוב ואיך למדתי ממך מה זה חוזק אמיתי.
היית חזק כל כך ואני הערכתי את החוזק שלך ותמיד
אזכור אותנו.

זכיתי להיות חבר שלך ואני שמח כל כך שהייתי חבר
שלך. תמיד אמרתי לכם שאתם כמו משפחה וזה
עדיין בתוקף אתה שקד ואלנתן תמיד תהיו משפחה
שלי.

הייתה לי הזכות להכיר אותך ואזכור אותך לנצח
אוהב אותך אח שלי.

שקד, חבר של איתן מהתיכון

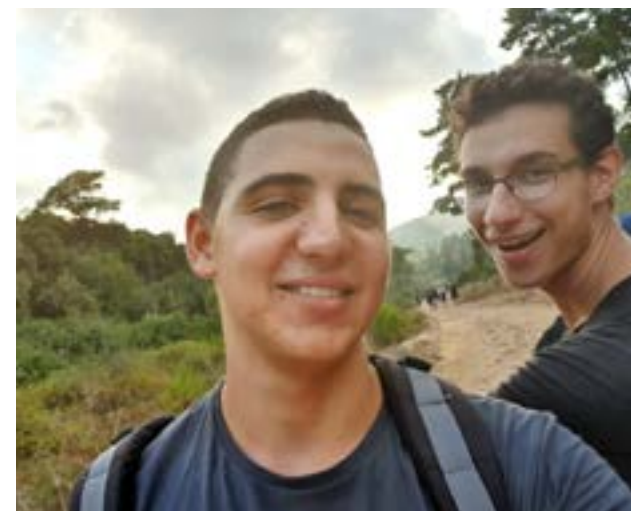
איתן, מרוב חוויות ורגעים שחווינו ביחד, יש לי כל כך הרבה לכתוב לך, אבל אני לא יודע מאיפה להתחיל. אתה לא מבין אפילו כמה אני מתגעגע ואתה חסר לי. אחרי כל משפט פה עברה לי צמרמורת בגוף אני מתפרק ולוקח הפסקה.

אז אנסה מהתחלה, אבל אני לא יכול להבטיח שזה יהיה מסודר.

כיתה ז', יום ראשון ללימודים, אתה כבר בכיתה יושב מאחורה עם חיוך רחב וחולצה צהובה. חיפשתי להכיר חברים חדשים, ואחרי שראיתי אותך ידעתי מאיפה להתחיל. אז באנו בהפסקה אני אלנה וגל, התחברנו ואז גם הגיעו נדב ומצא ונהיינו חבורה. ומשם זה היסטוריה.

היינו יושבים בהפסקות על החלונות וכשאלי היה בא להוריד אותנו היינו עוברים לחומה שליד.

עד שסיימנו לימודים תמיד היית בא עם אותו כריך שאבא שלך היה מכין לך: סלמי חתוך גס בבאגט או חביתה שהיית תמיד מתלונן שהוא היה עושה לך עם קליפה. זוכר שהיה לך ערוץ יוטיוב? הייתי בא אליך אחרי הבית ספר והיינו מכינים סרטונים לשם. הקטע הוא שזה עדיין קיים אי שם באינטרנט. גם עמוד המימס שפתחנו בכיתה י' באינסטגרם עדיין שם.

אני הייתי ילד ביישן ותמיד חיפשתי אנשים שיבואו איתי לעשות דברים חדשים כי גם הייתי סקרן, וגם אתה. אז באת איתי כמעט תמיד. זוכר את רובוטיקה? השתלטנו על חדר באשטרום והיינו הולכים אליו בכל הפסקה עם גל ואלנה לעבוד. אתה היית המתכנת הראשי ואני הייתי אחראי על הבנייה, ועם רובוט צנוע למדי הבאנו גביעים ועלינו לתחרות הארצית. זוכר את ההלם שחטפנו כשהגענו לשם מרמה של כולם? אבל במקום להתבאס עשינו את הכי טוב שלנו והלכנו להנות, אז שיחקנו שם מחבואים על ילדים אחרים.

כזה היית, לא משנה מה היה נופל עליך היית קם, מחייך וממשיך. איתן כבר אמרנו: ?

על אפרת סיפרת לי אחרי די הרבה זמן שהכרנו וכשהיא נפטרה לא ידעתי איך לאכול את זה בשבילך, מה היינו ילדים בני 12? הכרתי ילד חייכן ושמח תמיד ופחדתי שחלק מזה יעלם ממך... אז באנו אליך כל הכיתה אחרי בית הספר לשבעה ובאנו לשמח אותך, אז ישבנו קצת בחדר שלך ועשינו צחוקים ואז ירדנו לשחק שבויים בדשא למטה.

שם התחלתי להבין כמה אתה איתן. אז כיתה ט' הגיעה והרסו לנו את רובוטיקה, אז פרשנו קולקטיבית כמחאה... שלא עבדה בסוף. והתחלנו להתעניין בעולם היזמות, אז הלכנו לאיזה כנס של משהו בגב ים וכל מיני ובסוף הגענו ליזמים צעירים. אז היה נחמד והכל אבל הפרוייקט לא היה שיא העניין בשבילי, אלא אתה וזה שגרמת לי להכיר שם חברים חדשים. ולא בפעם הראשונה...

כמו מתן עמנואל ומיכאל, שהכרת לי דרך הדיסקורד שהיינו משחקים במחשב ביחד כמעט כל יום אחרי

הצהריים שעות על גבי שעות. מ-GTA ופורטנייט עד מונופול בסגרים של הקורונה. או שחר שירה אילנה או תמיר ואוראל במסע ישראלי... וואי איזה צחוקים היה שם... זוכר את המקלחת בקבוקים שעשינו בשירותים בלילה ראשון כי לא היה מקלחות? או זירת WWE שהייתה בלובי של מגורי הבנים?

זוכר בכיתה י', את הנכשלים שלנו במתמטיקה אצל רועי? שבמקום להתבאס מהציונים הנמוכים להחריד שלנו צחקנו על הדרך שבה נכשלו והתחרינו במי קיבל פחות... או את הפעם הראשונה שראינו את איילת ולא הבנו מי נפלה עלינו...

או את הפרויקט שעשינו באוניברסיטה שהיינו הולכים כל שישי לשם וכמובן שבחרנו ללמוד שם רובוטיקה... זוכר איך היינו מטיילים שם באוניברסיטה בהפסקה עם בר לב? וואי איזה צחוקים היה שם... אבל הכי טוב זה היה התירוץ שלנו לברוח מהשיעורים הסתמיים של תושב"ע וכלכלה. והיה גם השיעורים שלא היה לנו סיבה טובה לברוח

מהם אז פשוט סתם הברזנו כמו הביולוגיה שתקעו לנו. וואי איך זה חירפן את איילת שהיינו מברזים מזה, זוכר?

זוכר שהתחלנו ללמוד נהיגה? שם גילינו על האהבה המשותפת שלנו למכוניות, התחלת כמוני על ידני ואז ויתרת, דוגרי כי מיותר, אבל לא הפסקת לומר לי שאחרי הצבא תעשה רישיון ידני כי הבנת כמה כיף זה. אה וגם היה את הקטע הזה עם לנסוע מהר. מאוד מהר. מאוד. היה לך את התחביב

הזה שבהתחלה לא הבנתי של לצאת בלילה ולקרוע את הכבישים ולהגיע למהירות מטורפת.

אחרי שניסיתי הבנתי. אז הלכנו להוציא ביחד קצת אמוציות במסלול שליד העיר, וואי כמה כיף זה היה. נרשמנו למרוץ מכוניות, אתה הגעת עם המרצדס ואני הגעתי עם הרכב של אמא שלי, נכנסנו למסלול, מתרגשים. אחרי עשר דקות, בא בחור ואמר שחייבים להירגע קצת כי יש ריח מטורף של הברקסים שלנו, עשינו כמה הקפות ואחרי שסיימו את השעה, באנו לצאת מהמסלול ולחזור לעיר ואמרת "שקד אין לי ברקסים" בדקנו את הברקסים והם נראו טוב אבל בסוף אתה ויצחק החלפתם אותם בכל זאת.

זוכר את התקופה שלפני הגיוס? שהיינו טוחנים משמרות כל אחד בעבודה שלו והיינו נפגשים ומדברים מלא, על הכל. תמיד כשהייתי צריך משהו היית שם בשבילי ואני בשבילך. בין אם זה קצת להרים ביום רע או סתם להתייעץ.

זוכר איך היית מתאמן? היית אתלט לגמרי ואני גם זוכר שהלכת לאודישן לנינג'ה ישראל, זה לא הלך אז המשכת אבל נהנית מהחווייה והמשכת בשלך להתאמן ליום סיירות. אני זוכר שאמרת לי שרצית להגיע ל-669, ולא הלך לך טוב ביום סיירות אז קיבלת גיבוש לצנחנים. הייתי בטוח שתלך לשם עד ששבוע לפני הגיוס שלי התקשרת פשוט ומשום מקום אמרת לי שהקדמת את הגיוס כדי ללכת לשיריון, ובחרת ללכת לחטיבה 7.

זוכר איך כמעט כל הטירונות לא ראיתי אותך כי היציאות שלנו היו הפוכות? אבל אתה דאגת כל שבת שסגרת להתקשר וגם אני להפך, והיינו מדברים על כל החרא שהיינו עוברים והיינו צוחקים עליו. ככה 9 חודשים מאז שהתגייסנו כל שבת שסגרתי הייתי מתקשר אליך ואתה אליי, והיינו מחליפים חוויות מהחרא שאכלנו, ואם היינו יוצאים ביחד אז בכלל גם היינו הולכים לאכול איזה ארוחת מלכים טובה איפשהו.

לתרגיל שהיה שבוע אחרי שחשבנו שנפגש בו אני הגעתי. גם הפלוגה שלך. אבל אתה לא.

השארתי לי חלל עצום בלב, שאי אפשר למלא, אבל עם מעט אור בתוכו, שמלא בכל הזיכרונות והחוויית שצברנו.

אני מתגעגע המון, אוהב אותך לעד כמו אח. שאקד.

איתן, הפעם האחרונה שראיתי אותך הייתה כשאספתי אותך מהמרכזית איך שחזרת מהתרגיל ברמת הגולן והלכנו דרך לאכול אוכל טוב ולשתות בירה טובה. כהרגלנו החלפנו חוויות מהשבוע הקשה שהיה לשנינו ודיברנו על כל מה שישב על שנינו. אמרתי לך שאני הולך להשתתף בתרגיל ברמת הגולן שבועיים מאותו יום בערך ואתה גם היית צריך להיות. היה מגניב לחשוב שניפגש שנינו בזמן תרגיל ביחד.

משם אני חזרתי לבסיס כדי לצאת לתרגיל וגם אתה. הייתי בלי טלפון אז לא הספקתי לספר לך עליו עדיין אבל אתה העברת לי את כל הלילה האחרון של התרגיל. הייתי עם תיק כבד גבוהה ומרושל וכל מה שהעביר לי את הלילה ההוא זה המחשבה על כל החוויות שאני הולך לספר לך מהלילה הקשה הזה ושנצחק על זה ביחד כשנצא בראש השנ, רק כשעלה השחר והלילה תם, נחדל התרגיל כי טען מגדוד 82 בחטיבה 7 של שיריון מת באותו הלילה.

אלון בילנסקי, אבא של שקד חבר של איתן

אני בד"כ לא מעלה פוסטים בקיר שלי אבל החלטתי לשתף הפעם...משהו מבפנים רוצה לפרוק החוצה ביומיים האחרונים אני עובר כמו ברכבת הרים מעצב לשמחה.

הכל התחיל אתמול בשעות הצהריים עם קבלת הידיעה הקשה על מותו של סמל איתן פיכמן ז"ל בתאונת אימונים ברמת הגולן. **סמל איתן ז"ל היה חברו הטוב ביותר של שקד הבן שלי.**

אלון שקד חכם, עניין וצניע, שהיה נכנס אליו הביתה בשקט, עזר כדאי כמ שלא היינו מרגישים.

אבל היה חבר אמת של שקד הבן שלי. חבר של בילויים, של חוויות, חבר טלפוני, חבר לשבתות שחוזרים מהצבא. עם דבר הידיעה המרה, ורד נסעה להביא את שקד מהבסיס.

לאחר שדאגנו שמפקדיו יודיעו לו על הבשורה הקשה הייתי ככ שבור, כל מה שרציתי זה רק לחבק את שקד ולהחזיק אותו חזק חזק ולא לשחרר...

ההלוויה של סמל איתן פיכמן ז"ל התקיימה אמש בשעה 21:30 בערב בחלקה הצבאית בב"ש.

כל הזמן הזה אני לא מצליח לעכל ולהבין למה? למה הלך בחור בן 19...? עוד לא הספיק להנות מהחיים, עוד לא הספיק להגשים את עצמו ואת חלומותיו... על מה? למה נהרסה משפחה? למה לפגוע במשפחה שאיבדה כבר ילדה פעם שנייה..? למה ילדים צעירים שרק לפני 9 חודשים סיימו י"ב והיום צריכים לקבל את החבר שלהם בארון קבורה.... רק לא מזמן כולם היו מאושרים וחגגו את מסיבת הסיום והנה אתמול הם עומדים שבורים בבית העלמין וחולקים לו כבוד אחרון...

לא הספקתי לעכל את מאורעות היום ובשעה 22:30 הגעתי הביתה.

אני פותח את הדלת ו..... קבוצת הכדורסל של רותם, קבוצתי היקרה, משפחה של קבוצה שבה שיחקתי במשך 20 שנה, עשתה לי ארוחת פרידה בהפתעה. אמהמה...אף אחד לא ידע שביום שעושים לי הפתעה יהיה חורבן כזה גדול בשעות שלפני.... הרגשתי כמו במעבר מיום הזיכרון ליום העצמאות. מעצב לשמחה משכול ללבחור בחיים....

זה היה העיתוי הכי גרוע שיכול להיות ומצד שני החיבוק והאהבה שקיבלתי ממשפחת הכדורסל של רותם והמשפחה שלי, נתן לי את הכוחות ביום כ"כ אמוציונאלי וממוטט שכזה.

היום ביום שאחרי היו לנו כרטיסים להופעה של ישי ריבו, למרות הקושי וחוסר רצון לתת לעצמך להנות החלטנו ללכת! הרגשתי שאני בהופעה זועק לשמיים כמו בתפילה.... למה? למה לקחת חיים של ילד כה צעיר? למה לפגוע במשפחה שלו? בחברים שלו? למה הם צריכים בגיל כה צעיר להישרט בנפש ככה?

ושוב מצד שני ההחלטה לבחור בחיים ולדעת שבמותם ציוו לנו את החיים זה לא סתם.... הייתי חייב לשתף ולהוציא קצת קיטור.... מה אני לוקח מזה: כל אחד ואחת שקרא עד לפה את כל הפוסט הארוך שלי, אני מבקש ממנו: א. לחבק בהזדמנות הראשונה את הילדים שלכם חיבוק גדול.

ב. לדעת להעריך ולהודות על מה שיש. לדעת להעריך את ההנאות הקטנות של החיים. ג. פרופורציות! על מה אנחנו רבים? ממה מתרגשים? ד. תודה על כל מי שחיבק אותי אתמול והשקיע בהפתעה בעיתוי הכי לא טוב.... משפחה קרובה, ורחוקה חבריי הכדורסל שלי.

אני מקדיש את רגעי האושר שהיו לי ביומיים האחרונים גם בארוחת השף עם קבוצתי לשעבר וגם את ההופעה של ישי ריבו הגדול לחבר הכי טוב של הבן שלי - סמל איתן פיכמן ז"ל.

סימנתי לעצמי בראש שאומק שווה להכיר.
השקט שאם היה עצמתי!

בפעם האחרונה שפגשתי אותך היית כרגיל חייכן, ישבנו בבר כולנו כל החבורה, צחקנו, שתינו, דיברנו, אתה שקד טל ונדב סיפרתם חוויות מהצבא ואני סיפרתי חוויות מהלימודים. אני זוכר את הפעם הראשונה שסיפרתי לך שאני וטל ביחד, היית כל כך שמח בשבילי, היית כל כך שמח לשמוע שטוב לי. היית הראשון לברך ולשמוח בשבילי.

אלנתן, חבר של איתן מהבית

איתן אח שלי, אני מנסה לכתוב לך ואני תקוע. אני כותב ומוחק כותב ומוחק ולא מצליח לכתוב משהו שיתאר אותך ואת החברות שלנו כמו שצריך.

כל מה שעובר לי בראש זה איך לקרוא לך, אם לקרוא לך איתן או לקרוא לך אחי כמו שתמיד קראנו אחד לשני.

אתה לא יוצא לי מהראש. אני נאחז במחשבה הזאת היא מעסיקה אותי כל כך ושהמחשבה הזאת תלך כנראה שהמציאות תכה בי, אתה כבר לא פה.

קשה לי לסכם כל כך הרבה שנות חברות. 8 שנים אם נדייק, אבל אותך אני יכול לסכם בשלושה מילים "כולך חיוך ולב". אתה זוכר את הפעם הראשונה שנפגשנו? זה היה אז ביום הראשון של החופש הגדול במכינה של מדעית טכנולוגית, ישבנו אחד ליד השני ואני זוכר שכבר ביום הראשון למרות שהיה קשה ולא תמיד מובן תמיד אבל תמיד היית עם חיוך גדול שבחיים לא ירד לך מהפנים.

8 שנים התנקזו ליום אחד, אותו יום שבו הלכת מאיתנו, אני זוכר את זה כאילו זה היה היום בבוקר.

מי היה מאמין שכמה שעות אחרי ששלחתי לכם הודעה "מי פה בסופ"ש? בואו נעשה משהו" נעמוד כולנו ונלווה אותך בדרך האחרונה שלך.

איתן אח שלי, היינו כל כך דומים אחד לשני, שני בנים במשפחה של שלוש ילדים עם שתי אחיות ואולי גם בגלל זה התחברנו כל כך. היינו ביחד תמיד, זכיתי להיות לידך וללמוד ממך מהי חוזקה שאחותך אפרת נפטרה. היית כל כך חזק ותמיד הערצתי אותך על זה ואני לנצח אזכור את זה.

מה אפשר להגיד עלייך שעוד לא אמרו? היית ילד חייכן ומדהים, זכיתי להכיר אותך ואני כל כך שמח שהיינו חברים כל כך הרבה שנים. תמיד אמרתי שאתם כמו המשפחה שלי ואני עדיין מתכוון לזה, אתה שקד ונדב תמיד תהיו המשפחה שלי.

התמונה שלך שיש לי בראש אתה כרגיל מחייך.

החיוך הזה קצת מנחם. תודה שגם שאתה לא איתנו אתה גורם לדברים להיות יותר קלים.

הייתה לי הזכות להכיר אותך ולחלוק איתך 8 שנים מהחיים שלי.

לנצח אוהב אותך ולנצח אתה תהיה לי אח.

טל סבג, חברה של אלנתו

איתן, כל מה שנשאר לי עם הזמן הוא רק אוסף זכרונות מה – 2.5 שנים האחרונות שבהם הכרנו.

פגשתי אותך לראשונה בבית של אלנה כשהוא עשה על האש אתם הייתם "החברים שלי ממקיף א' "ואנחנו "החברים ממקיף ה'".

כשהזמן עבר ואני ואלנה נהיינו חברים הפגישות איתך ונדב ושקד כבר לא היו מקריות, הליכות בערב מהכיכר של הטנק לכיכר המטוס הישנה (שמשם כבר לא היה לך עוד כח ללכת הביתה והיית מזמין מונית) עד ליציאות הקבועות והעל האש אצל אלנה.

אני עדיין זוכרת את הפעם האחרונה שנפגשנו, חודשיים לפני היום שהלכת. יצאנו כולנו לראות סרט ביחד וכמובן שהתבלבלת בבית קולנוע והלכת ליס פלאנט עם נדב במקום לסינימה סיטי.

אפילו שהתעכבתם חצי שעה עם המזל שלכם החשמל נפל והסרט התחיל מההתחלה. אחרי הסרט הלכנו לשבת בפטריקס לאכול קצת, לדבר

ולשתות, מאותו השלב לא דמיינתי שהיום הזה יגיע. כששאלתי אותך מה אתה רוצה לעשות כשתשתחרר, ואתה לא ידעת עדיין כי זה היה לך רחוק.

בשבוע שבו נפטרת ממש יומיים לפני דיברתי עלייך, אמרתי לעצמי כמה אני מקווה שלא תהיה התחממות ומלחמה, שלא תהיה כניסת טנקים לעזה כי זה כל כך מסוכן. וכמו צחוק הגורל יומיים אחרי קיבלתי את ההודעה הקשה.

בחודשים שאחרי לא הצלחתי לישון, אני עדיין חושבת עלייך, בזמן הפנוי כשיש לי לפני השניה וכשאנחנו החברים שנשארו נפגשים.

לפעמים אני עדיין מדמיינת אותך ממש פה, עומד כאילו כלום לא קרה אבל החיים ממשיכים גם כשאתה לא איתנו אבל אנחנו תמיד חושבים עלייך ומנציחים אותך.

**מתגעגעת,
טל סבג.**

יכול למחוק את זה מהזיכרון שלי, הנסיעות שהיינו עושים ביחד עם המוזיקה ושירה, לפחות יצא לך להראות לי את השיפור של הרכב שלך לפני שהדבר הכי גרוע בחיים שלי קרה ואני שמח וגאה שיצא לי לחלוק איתך הרבה חוויות, ואני מקווה שאתה מחייך גם עכשיו כשאני לא יכול לראות אני עדיין אשלח לך דברים בדיס ואני מתגעגע אלייך מסוף העולם ובחזרה, עמנואל.

מתן דוקר, חבר

אני זוכר שהתגייסתי ואף אחד לא הבין למה שריון ולא משהו אחר אבל אתה היית נעול על זה. אני זוכר את ההתרגשות ביום הגיוס, היית נראה הבן אדם הכי שמח למרות שידעת לאן אתה נכנס.

אני לא אשכח את הבילויים שלנו עם חברים, בארים, מסיבות, טיולים בדרום ובצפון. אהבת טבע נופים. אני זוכר את השיחה האחרונה שלנו התקשרת אלינו והיית בטנק בחום הקשה אבל עדיין חייכת והתלהבת ממה שאתם עושים שם. **תישאר בליבי לעד, מתגעגע.**

עמנואל, חבר

אני אף פעם לא חשבתי גם לא בחלומות הכי רעים שלי שאני אאבד ככה חבר שהיה לי כמו אח, תמיד כשהייתי צריך תמיכה או שיחה או כל עזרה או אפילו סתם לדבר אתה תמיד היית שם כדי לתמוך.

אם היית רוצה להתאמן היית בא אלי לפעמים והיינו עושים תרגילים ביחד או אם היה חסר לי מישהו לשחק איתנו תמיד היית מתחבר, כשהרגשתי לא טוב אתה תמיד דאגת לשלומי. מהשיבות שהיינו עושים ברחבי העיר עד לנסיעה לאילת ולצפון.

במיוחד בנסיעה בצפון כשהיינו רואים טנסאפים בדרך, זה הטיול הכי כיף שהיה לי בחיים ואני בחיים לא אשכח אותו, המופעים שהיינו הולכים ביחד של הסטנד-אפ, כמה שהיינו צוחקים ולך היה צחוק שתמיד גרם לי לחייך וזה שבגללך נכנסתי לים למרות שאני לא רוצה ולא אוהב את הים כל עוד הייתי איתך זה כבר היה יותר שמח.

כשהיינו נפגשים היה רק שמח ותמיד חייכת ואני לא

שחר, ידידה מבית הספר

אני זוכר שהתגייסתי ואף אחד לא הבין למה שריון ולא משהו אחר אבל אתה היית נעול על זה. אני זוכר את ההתרגשות ביום הגיוס, היית נראה הבן אדם הכי שמח למרות שידעת לאן אתה נכנס.

אני לא אשכח את הבילויים שלנו עם חברים, בארים, מסיבות, טיולים בדרום ובצפון. אהבת טבע נופים. אני זוכר את השיחה האחרונה שלנו התקשרת אלינו והיית בטנק בחום הקשה אבל עדיין חייכת והתלהבת ממה שאתם עושים שם.

תישאר בליבי לעד, מתגעגעת.

שירה, ידידה מבית הספר

בחיים שלי לא חשבתי שאני אכתוב משהו כזה. הכרנו כשהיינו בכיתה א', גדלנו והפכנו להיות האנשים שאנחנו אחד ליד השנייה.

אני זוכרת את הדרך לבית, היינו חוזרים ביחד אחרי הלימודים, היית מלווה אותי עד החומה שבין

הבניינים רק כדי שאני לא אלך לבד.

תמיד היית חלק מהחיים שלי, מחכה לתמוך ולהקשיב כשצריך.

אני לנצח אודה על המסע הישראלי שיצאנו אליו ושקירב בינינו. משם הרגשתי שאנחנו בלתי נפרדים, כל יום בלימודים, השיחות אחר הצהריים, הסגרים בקורונה שהעברנו ביחד, אף פעם לא חשבתי שלא יהיה עוד מזה.

הרגע שהבנתי שאתה איננו עוד זה הרגע שהבנתי עד כמה שהכל רגעי.

תודה על הרגעים שחוויתי איתך ועל כל מה שלמדתי. חלק ממך חי בי בכל יום, שירה.

מיה, חברה

לא האמנתי שאי פעם אני אצטרך לכתוב לך ככה, שלא תוכל להגיב לי בחזרה.

בלכתך הפכת לחלל, ובלכתך גם השארת חלל. אז למה לא יכולת פשוט להשאיר את עצמך?

רציתי להגיד לך תודה על הזכות לגדול ביחד, להתעצב ולהתפתח. תודה על שהיינו משחקים כדורגל מתחת לבניין ורוכבים על אופניים בשכונה.

תודה על שהיית לי חבר ברגעים שאף אחד לא היה שם. תודה שחלקת איתי אהות גדולה שעכשיו אני רוצה להאמין שאתם צופים בשקיעה בגן עדן, או איפה שלא תרצו.

במאריך 31/8/22, כל אחד איבד משהו קטן מהעולם שלו. חלק איבדו בן זקונים, חלק איבדו אח, חלק איבדו חבר, ואפילו הרחוקים, איבדו גם מגנאם. חייל שהגן על המדינה.

הזמן של כולם נעצר, אבל נדמה לי שרק אצלי הוא ממשיך, למרות שהייתי מוכנה לעשות הכל כדי לתמרן אותו. בלתי נתפס בעיני שאני הולכת לגדול לחיים האלה בלעדייך, שאני הולכת לחגוג ימי הולדת על גבי ימי הולדת, ואתה תישאר בן 19. תמיד תמיד בן 19.

במותך ציווית לי את החיים. זרקת אותי למים העמוקים (שאתה בטח יכולת לשחות בהם בקלות כי אתה שחיין) ואמרת לי אין מה לעשות מיה, תתמודדי.

מה- 31/8/22, יש לי חור קטן בלב שלעולם לא יתמלא. ואחרי שזה הגיע לפתח הבית שלי, אני תוהה אם אצטרך לשמור מקום לעוד חורים כאלה.

תודה שלימדת אותי לעולם אבל לעולם לא להתייחס לשום דבר כמובן מאליו, ושהמשפט "לי זה לא יקרה" הוא סתם צירוף של מילים ללא משמעות יתרה.

בתיכון פחות היינו קרובים אבל אם היינו כבר מדברים היינו מדברים על הכל. לפעמים הינו נפגשים בדרך לבית הספר ולפעמים בערב.

בנשף היו הרבה קבוצות חברים וכשסיימתי את הקורס תצפיתניות הזמנתי אותך לסוף קורס ואפילו דיברתי עם אמא שלך ושכנעתי אותה שלא תשתה ותנהג.

מאוד נהניתי במסיבה, הכרתי לך את החברות שלי, ואת הלוחמים שהיו שם. בהתחלה דאגתי לך שלא תמצא את עצמך ואחרי זה אמרת לי "הייתי בטוח שיהיה לי מבאס אבל נהניתי".

מתן הוסיף: "הוא נהנה חלקית בגלל שלא שתה. הוא היה ממש ג'נטלמן, היה חשוב לו שמאיה תצא בתחושה טובה ובגלל זה הוא אמר שהוא נהנה ולא להציג לה שהוא התבאס בגלל שלא שתה".

בבוקר הגיוס נפגשנו בחצרים והתגייסנו יחד ואז עלינו יחד על האוטובוס ונסענו יחד עד הבקו"ם.

אחרי כשבוע שהיית בטירונות, סיפרת שעשיתם מטווחים ושעף לך האטם מהאוזן ובדיוק לפני שהספיקת לצעוק חדל חבר שלך ירה עוד כדור וההדף היה ממש חזק ונהיו לך צלולים באוזניים.

אמרתי לך שזה עוד לא מאוחר לעזוב. אתה בכלל לא רצית לעזוב את השיריון ולרדת מקרבי ושאת הקצינים אמר לך שאם הצלולים באוזניים לא יפסיקו תצטרך לרדת מלוחמה, היו לך דמעות בעיניים רק מהמחשבה שתצטרך לעזוב.

יהי זכרך ברוך, שלך, מיה

שיחה לזכרו של איתן עם פאני וחברי הילדות שלו

תמיד היית הולך עם כדורסל ברחבי בית הספר לכל מקום. הגעת להשלים מעבדות תמיד עם כדור ביד. הלבדורנטית מספרת שהיית כל כך מתחשב, אדיב ומנומס. החברים מספרים עליך שהייתה לך זריקה מוזרה כזאת לסל, היו לך נקודות ספציפיות במגרש שמהם היית זורק את הכדור לסל ורק בגלל שהיית גבוה היית קולע אותו.

היינו משחקים מלא בהפסקות כדורסל כל החטיבה. קנו לך לוקר בתקווה שתשתמש בו לספרים וללימודים אבל מסתבר שהדבר היחיד שהכנסת אליו היה הכדור.

אלנתן מספר שבשבוע ההכנה לשנת הלימודים בכיתה של המדעית טכנולוגית אתה והוא ישתם באותה הכיתה ואז כשהתקבלתם אמרת לו "אני זוכר אותך" והתיישבתם אחד לצד השני והתחלתם לדבר. חייכן, מאוד חיובי, תמיד היה עם אנרגיות טובות, חייכן, אנרגטי, ביום הראשון כשהכיר את החבר'ה

שקד זוכר שהוא ישב עם גל ואלנתן ישב עם איתן או מאחוריו, הוא בא עם חולצת בית ספר צהובה לבית ספר וחייר. ואמר לעצמו שאת איתן צריך להכיר. אחד הדברים שחזרו על עצמם גם בבית הספר וגם בצבא, היה שחברים ראו אותך, ולמרות שעדיין לא הכירו אותך, סימנו לעצמם בראש שאותך שווה להכיר. השקט שלך היה עוצמתי וישר הבינו שעליך אפשר לסמוך.

החברים נזכרים בטיול השנתי הראשון בכיתה ז' "ישנו באותו חדר באנ"ע חיפה ולחצו על האזעקה של האש". איתן ושקד תכננו שכולם ילכו לישון ואז שפכו עליהם מים.

שקד נזכר שבטיול של כיתה ח' את כל השכבה שמו באותה אכסנייה מסוימת ורק אותנו זרקו באיזה בית ספר שדה מתפורר וישן. איתן, גל, שקד שיחקו פוקר כל הלילה. נדב הלך לישון. שמנו את המזגן על 16 מעלות ולקחנו לנדב את השמיכה. איתן, גל ואלנתן נכנסו לשינה עמוקה ובבוקר לא הצליחו להעיר אותם, הביאו את המורה לשל"ח והיא הפכה עליהם

את המיטה עד שהם קמו ואז ביום אחרי בטיול השנתי הם היו גמורים מעייפות ואף אחד לא הבין למה. המורות הסתובבו בלילה וחיפשו מי לא ישן ומסתובב. כדי לעבור לחדרים השניים הלכנו על הקירות ועל החומה כדי לעבור בין החדרים שהמורות לא יתפסנו אותנו.

כל פעם היה להם קטע עם המנגל, בדרך כלל בל"ג בעומר, בעצמאות וחופשים וזה עד שמצליחים להדליק אותנו, ואז יושבים שעות מול הפיפ"א ומשחקים. הייתה פעם אחת שנסעו נדב, שקד ואלנתן לראות משחק של באר שבע בנתניה, נסענו בשני רכבים בגלל הגבלת האנשים שיכולים להסיע בגלל שהם נהגים חדשים. נדב נסע עם איתן ושקד נסע עם אלנתן.

נסענו בכביש 6. במשחק הפסידו ומאותו המשחק הוא שנא את מכבי חיפה. אח"כ עצרנו בתל אביב, אכלו פיצה מפוקפקת וישבנו עד שתיים בלילה בחוף בתל אביב. כשחזרנו הביתה הכביש היה ריק ואיתן ושקד שמו גז אחד לצד השני בכביש.

מתן מספר שהוא אהב לשתות וודקה ובירה. וויסקי הוא לא היה מסוגל לשים בפה בכלל וישר היה יורק את זה. כל הזמן הם היו הולכים לבר והם החליטו שצריך להזמין כולם את אותו המשקה. מתן תמיד היה מתפשר איתו ומזמין וודקה.

הוא היה ממש נדיב אם צריך לעשות סיבובים כדי להביא משהו הוא היה מציע להביא אותו, ואם קונים משהו הוא היה מכסה על מי שפחות היה יכול להשקיע ונותן כסף בנוסף עבורו.

היו אוהבים לעשות על האש ואם היה צריך להביא את הדברים אז היו שמים אצלו את הדברים בבגאז'. היה לו לב ממש טוב, הוא תמיד היה מתנדב ועוזר. אהב להתנדב עם הקשישים במהלך הקורונה. בזמן הקורונה בכל יום שישי היה קונה עוגה והולך אליהם, יושב איתם, מדבר איתם, עוזר להם עם הבדידות. בבית הספר עכשיו עושים על שמו את ההצטיינות החברתית. בסוף י"ב קיבל הצטיינות יתרה על הפן החברתי.

הוא אהב ממש לנהל שיחה, היה כיף לדבר איתו, הוא היה יכול לפתוח שיחה וליצור קשר עם אנשים.

היה לו חוש הומור בקטע שלא משנה מי היה מספר בדיחה, הוא היה צוחק ותמיד מסביר את הבדיחה ומסביר למה זה מצחיק. היה מת על סטנד-אפ והיה רואה הרבה דרך המחשב. איתן אהב מאוד את יונתן ברק, הלכנו להופעה שלו פעם ואחרי שנה הלכו שוב להופעה והוא סיפר בדיוק את אותן הבדיחות ולא שינה את המופע שלו. איתן היה אומר את הבדיחות שלו רגע לפני שהוא סיפר אותם.

בשבוע חופש מהצבא, ברגילה, איתן, עמנואל ומתן נסעו בחמישי לטבריה, לכנרת, לישון באוהלים. הם הביאו איתם באוטו רק צידנית ריקה, כיסאות, אוהל ומנגל. הלכו לקניות ולא היה להם מושג מה לקנות וכמה. קנו אלכוהול, אוכל, צלחות וכוסות חד"פ שכחו, קנו כמות מטורפת של בשר והעמיסו הכל לרכב. כשהגיעו לכנרת בסביבות חמש בערב, גילו שיש רוחות חזקות ושאף אחד מהם לא יודע באמת לבנות

אוהל. אחרי שניסו כמה פעמים והכל עף, הצליחו להקים מתחת לעצים. הם ממש התקשו גם להדליק את המנגל, בסוף לאיתן מצליח להדליק את המנגל והם עשו על האש.

הם נכנסו לכנרת, מתן ועמנואל מנסים לא לטבוע ואיתן ממש אהב לשחות. הם רצו למצוא מעיין ליד הכנרת, חיפשו בגוגל מעיינות ולא ידעו איזה מעיין טוב ואיזה לא טוב. בסוף מצאו איזה מקום, נסעו אליו שעה, ואז גילו שהמעיין קטנצ'יק כמו גיגית והמים קפואים ממש. פתאום איתן הוא הראשון שנכנס בבוץ ומתן ועמנואל אחריו. הם ממש נהנו שם למרות שהמעיין היה מעאפן.

כשאיתן הלך עם חברים לקנות את הבגדים לנשף סיום, הוא בחר מה הוא רוצה עם חברים אבל היה לו חשוב שפאני גם תראה. פאני הציעה שיקנה חולצה קצרה, איתן על כל פיפס התקשר לאלנתן. הוא התייעץ עם זה בסדר חולצה קצרה ואלנתן אמר שלא מתאים קצרה. ביום של הנשף איתן גילה שהמכנסים נראות טיפה קצרות.

בכיתה יא' יוב' כל כמה זמן הוא היה מנדב את המקלט של הבניין לשחק פייג פונג. היינו הולכים לקנות במכולת מלא חטיפים ושתייה חריפה ומבלים במקלט שעות.

שקד מספר שהוא סימן במנילה שריון בגבוה יחסית ואז שבוע לפני הגיוס שלו הוא פרסם תמונה באינסטגרם של טנק ואז כולם הבינו שהוא הולך לשריון. שאלו אותו למה דווקא לשריון? והוא ענה שדווקא בא לו שריון והוא לא רוצה לדחות את הגיוס. פתאום כולם התגייסו, הייתה קורונה וזה היה הזרז להתגייס מוקדם יותר.

הוא רצה בגלל בני דודים שלו, רועי ונדב, להיות טען בחטיבה 7 ולכן הציב תנאי שהוא מתגייס מוקדם יותר רק אם הוא יהיה בחטיבה 7.

לפני הגיוס איציק ופאני לא היו בבית, והחברים החליטו לעשות לו מסיבת גיוס בבית. הם הביאו אלכוהול וכיבוד ואחרי שהם היו שיכורים לגמרי, החליטו כולם לעשות לו תספורת לקראת הגיוס אבל

הבעיה שאף אחד לא ידע לספר, ואז הם התחילו לספר אותו מנסים לא לצחוק והמכונה לא הייתה וואו וגם לא היה לו שיער כזה ארוך לפני ולאט לאט הם הבינו שהוא ממש נדפק אז אמרו לו "טוב מקסימום תלך לספר". בסוף לא היה לו זמן ללכת לספר לפני הגיוס והוא התגייס ככה.

החברים בצבא מספרים שהי"א גבר אמר - לא טחנה אל אחז בשמירות, הגעת מוקדם יותר לשמירה ולא האלוננת מעולם, אמר הי"א עם ח"וק ענק על הפנים, גם ברגעים הקשים והעייפים בי"א. הי"א "הגב" של מ' שלחם לציג ואם כל זה עשית בשקט האופייני רק כל כך מבלי לעשות רעל.

היית גבוה ורזה נראית צנום וחלש אבל מי שהתאמן איתך בקרב מגע גילה מהר מאוד כמה אתה חזק. למרות זאת, אף פעם לא הרגישו שאתה מתנשא או מתלהב בשל כך אלא בדיוק ההיפך.

תמיד נרתמת לעזרה ושמרת על ענווה וצניעות והיית כל כך ייחודי בנוף.

שמרת על חיוביות גם ברגעים הכי קשים ומאתגרים, כשכולם סביבך היו מדוכאים או שבורים מהמסעות או מהדרך, וכל מי שמדבר עליך מספר כמה כוחות הענקת לו בחיוך, במשפט או בשיחה, וכמה חזק היית בכך שעודדת והענקת כוחות לאחרים.

מספרים עליך שהייתה לך מוטיבציה גבוהה לשירות, רצית לתת מעצמך ובכך גם הענקת כוחות לאחרים.

**היית אדם שבא לעבוד, פחות לדבר.
אופיינית בעשייה שקטה.**

שירן כחלון, חברה של אפרת

לזכרו של איתן פיכמן

ולזכר כל חללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה.

לפני כ-8 חודשים נהרג איתן בתרגיל צבאי.

כששמעתי את הבשורה הזו, בפעם הראשונה בחיים, נשבר לי הלב. הוא נשבר לאלפי רסיסים...

זו לא מטאפורה, כאב לי פיזית, כאב שלא הרגשתי בחיים. מהלם. מצער. מכאב.

כאב לי כל-כך על איתן, ילד מדהים שהחיים הסתיימו לו ברגע, בלי שהספיק ליהנות מהם,

כאב לי כל-כך על ההורים המדהימים שלו, שאיבדו ילד זהב, 6 שנים אחרי שאיבדו ילדה מדהימה.

כאב לי כל-כך על אחותו שירה, שנותרה לבד, בלי האחים שלה. שהילדים הקטנים שלה, לא יזכו לגדול לצד הדודים שלהם.

כאב לי הלב על המשפחה הזו שהמוות הגיע אליה פעמיים. בטווח כל כך קצר. פעמיים לאבד בני משפחה, צעירים, ילדים, שלא הספיקו כלום בחיים.

הסתכלתי עליהם ולא הצלחתי להפסיק לבכות, חיבקתי אותם חזק ולא הצלחתי להפסיק לבכות.

בחי שזה לא מגיע להם. אין היגיון בחיים, פשוט אין.

ברגע הזה הבנתי כמה החיים יכולים להיות דפוקים. ביום שאיתן נהרג, איציק אמר לפאני בדמעות,

"נשארו לבד בבית. היינו צריכים לעשות יותר ילדים.

השיחה הכי דפוקה ששמעתי בחיים שלי. שמעתי, צחקתי מיאוש ותוך כדי הדמעות לא הפסיקו לרדת.

לאורך השנים האחרונות זכרתי לראות איך איתן, הילד המזהים הזה, המכושף, הספורטאי שיא, החכם, שכבר בגיל 10 יצא אנג'לית הרבה יותר ממה שאני יוצאת היום, גזל והפך מילד בן 10 שאיבד את אחיו, לקבר שבגברים. ילד זהב, אינטליגנט ברמות מפתיעות, יפה מאוד, מלא הארץ, חלומן של כל אמה.

לפני כמעט שנה, ישבנו יחד, אני, הוא וההורים שלו ותכננו את הטיול שלהם לדובאי לפני הגיוס שלו, ההורים שלו לא התלהבו מהיעד, אבל הוא עף על דובאי בגלל כל עניין הרכבים, הוא ממש אהב רכבים ורצה להיות שם בתערוכות ולנהוג על רכבי יוקרה. הוא ממש רצה לעשות את ה"טיול לפני צבא" ולהתגייס כבר, הוא רצה כבר להתחיל את השירות הצבאי שלו.

הטיול בסוף לא יצא לפועל, ואיתן כבר לא יזכה לנהוג על רכבי יוקרה בדובאי.

לפני כ-10 שבועות, פגשתי בפעם האחרונה את איתן, נפגשנו בבית העלמין לציין את יום ההולדת ה-31 של אפרת אחותו, הוא סיפר לי בהתלהבות שהתגייס לשיריון. כמה רעל היה לו בעיניים, איך הוא אהב את הצבא בכלל ואת שריון בפרט. הוא הצחיק אותי בלי סוף, הצחיק אותי שאחרי כמה חודשי שירות בודדים הוא כבר שוחה בקיצורים הצבאיים, מדבר בשפה הצהלית המפורסמת והעיניים שלו זהרו מהשיחות על זה.

אבסורד, זה ילד שתפור עליו להיות בממר"ם או ב-8200, אבל הוא רצה לעשות שירות משמעותי יותר. כזה ילד הוא היה.

רק מי שהכיר את הילד הזה ידע מה העולם פיספס, כמה טוהר, כמה אצילות. לב זהב שמונח על מגש של כסף, כמה רגישות הייתה

לו, כמה הבנה, כמה רצון לעשות טוב לסובבים אותו. מודה על הזכות שהייתה לי להכיר אדם כזה. **כבר אמרתי, גבר שבגברים. יהי זכרך ברוך.**

לי קוקה, חברה של אפרת

אתמול בשעה 8:16 גיליתי שקרס העולם.

“איתן נהרג בתרגיל”

הוא אומר לי מהצד השני של
הקו ואני עונה “ במה?? מה???”

בתרגיל.
בפאקינג תרגיל.

אין מצב. זאת חרא של טעות !!!!
זה לא יכול להיות אלוהים.
זה פשוט לא יכול להיות.

אין מצב שכבר שבע שנים כמעט מאז שהעולם
של פאני ואיציק התהפך ואפרתוש נפטרה

אין מצב שעשית את זה. אין מצב!!!!
והלב מתרסק
והכאב כל כך גדול
על הילד הקטן הזה

שממתי בכלל אתה חייל וכל כך גדלת???
האח של השמש הכי מאירה וחזקה שאי פעם הכרתי
שהוא שמש בעצמו
מתוק ועדין ושנון וחכם

אין מצב.
פשוט אין מצב. איך בבית של ארבעה חדרים נשאר
שני חדרים ריקים? איך אתה עושה את זה אלוהים???
מה נסגר איתך??

ולמה, למה לאיציק ופאני ? למה להם?
למה עכשיו? למה ילד כזה קטן?
לוויה מלאה בילדים.

עאלק לובשי מדים - הם תינוקות. ילדים. פאקינג
ילדים עמדו שם איתנו אתמול בבית העלמין.
איתנוש כפרה, אין לי מילים לבטא את הכאב הזה
שיש לנו בלב החיים אתמול התרסקו
משהו באמון הבסיסי באיך שהעולם הזה היה אמור
להתנהל אחרי שאפרתוש נפטרה פשוט נשבר.
יהי זכרך ברוך
ילד מתוק, חתיך, כובש, נשמה של אור וטוב.

גיא, בן זוג של אפרת

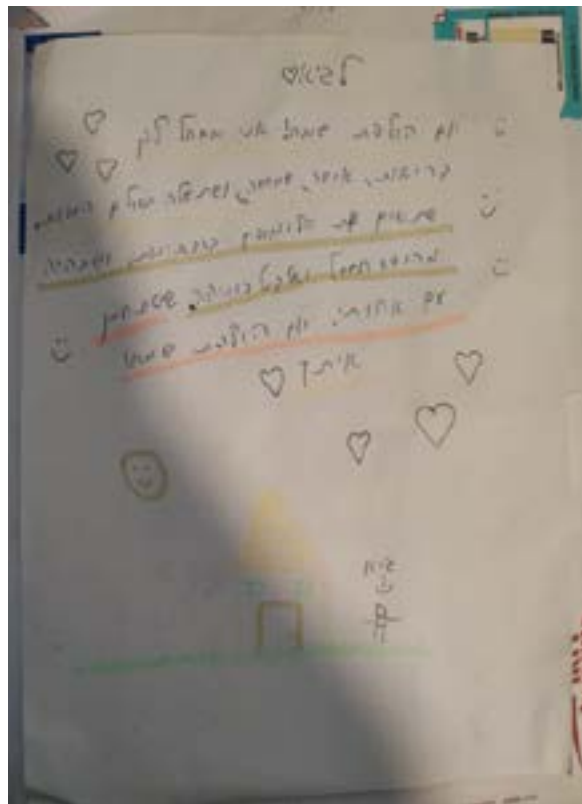
היה יום אחד שפאני הייתה בעבודה ואני למדתי למבחן ומי שנשאר עם אפרת היו איציק ואיתן שהיה אז בן 11. פתאום קיבלתי טלפון מאפרת "היי גיא מה קורה? מה העניינים?" מן שיחה כזו של מה נשמע .. חצי שעה או ארבעים דקות אחרי שניתקנו היא התקשרה אליי שוב והתחלתי לדאוג "אפרת, הכל בסדר?" היא ענתה "כן, סתם רציתי לדעת מה קורה..". זה היה נשמע לי קצת מוזר, ובאמת כמה דקות אחר כך קיבלתי טלפון מאיתן שהתקשר אליי בסתר ואומר "תקשיב אפרת לא מרגישה טוב, היא לא רוצה להפריע לך, וצריך לקחת אותה לבית החולים לבדוק" במבט לאחור כשאני נזכר בזה אני מבין שהוא היה בסך הכל בן 11, ויחד עם זאת כל כך בוגר, ומעז, ודואג, ואמיץ, וגם חכם כל כך לדעת מה לעשות ברגעים האלו, ולדבר את מה שאחותו רצתה להגיד ולא היה לה כל כך נעים.

סיפור נוסף שאני זוכר ממנו זה את השיחות הקטנות שדיברנו.. על אהבות שהיו לו, בנות שאהב, ושהוא רצה להתחיל איתן ואיך הוא ניסה ואיך הוא היה ניגש למישהי סתם ברחוב ועל הפעמים שזה הצליח או לא הצליח לא .. ועל החלומות שלו שהיו כל כך גדולים

ומשתנים .. פעם אחת הוא סיפר שהוא רצה להיות מהנדס חשמל ופעם אחת סיפר שהוא רצה להיות רופא .. מהנדס חשמל כי אני למדתי הנדסת חשמל והרעיון להיות רופא צץ כשאפרת חלתה והוא ראה את כל מה שהרופאים עושים למענה בזמן המחלה.

לפני שאפרת חלתה גרנו יחד ולאפרת תמיד היו רגשות אימהיים כלפי איתן ולקחנו אותו יום אחד לבלות איתנו ולעשות כיף, לאכול שטויות, לראות טלוויזיה ולשחק במשחקי וידאו בבבילון. כשחזרנו הביתה התחלנו להכין ארוחת ערב והוא לא הפסיק לשאול "מתי הולכים הביתה? מתי הולכים הביתה? מתי הולכים הביתה?" וזרקתי לאוויר בצחוק "אה לא אמרנו לך? אתה נשאר לישון פה" והוא הגיב במעין "אה, אוקיי, ואיפה אני אשן?" "על הספה" השבתי לו ולא שמתי לב שאחרי שאמרתי את זה הוא התחיל לארגן את הדברים שלו ולחשוב מה הוא עושה ובאיזשהו שלב אפרת אמרה לי "מאז שאמרת לו את זה הוא ממש נרגע" ושנינו התגלגלנו מצחוק.

לאחר מכן איציק ופאני הגיעו לאסוף אותו הביתה, והוא ממש שמח שהם באו ושהוא יכול לחזור לישון בבית.

רינה, חברה של אמא

איתן אהוב

ניסיתי לדחות את כתיבת המילים הללו, כאילו אם ארשום אז זוהי בעצם ההשלמה עם מותך.

לפני כמה שנים עזרתי לכתוב את דברי הבר מצווה שלך, זה היה קשה, חודשים מעטים אחרי פטירתה של אפרת.

עם העצב הגדול ההורים החליטו שחייבים להמשיך והצלחנו ביחד לאזור כוחות ולשמח אותך.

אני מכירה אותך מיום לידתך, ילד, נער, בחור שמקרין צניעות, נועם, חיוכים, חכמה וטוב לב.

לעיתים אולי כעסת, אבל אני יודעת שלא היו הרבה רגעים כאלו, היה חשוב לך לשמח את אמא ולהשלים בשקט עם הבקשות והשטויות של אבא והם באמת זכו והוקירו את כל האהבה שלך.

אז אל תדאג אמא ואבא שומרים זה על זה ושניהם ביחד עם יובל שומרים על שירה.

מבטיחה שאהיה איתם וביחד נמצא סיבות להמשיך ולשמוח כפי שהיית רוצה.

מתיה, עובדת סוציאלית שליוותה את אפרת:

כשהמקצועי והאישי מתערבבים..

הכרתי את איתן בתור אח של מטופלת שליוויתי לפני שש וחצי שנים בהוספיס בית. אחד הליוויים הכי קשים, מרגשים וזכורים שהיו לי. אפרת אחותו של איתן הייתה בתחילת שנות העשרים, בחורה מהממת ולא בגלל שהיא נפטרה..חכמה, יפהפיה, אוהבת חיים, מוקפת בחברים, מוכשרת, ספורטאית. עשתה את כל הצ'ק ליסט של החיים לגילה - מכינה קדם צבאית, שירות צבאי משמעותי, טיול לדרום אמריקה, שכרה דירה עם החבר והתחילה לימודי עבודה סוציאלית בבן גוריון.

זמן קצר אחרי שהלימודים התחילו החלה לגרור רגל, וזמן קצר לאחר מכן הבינו שלא מדובר בבעיה אורטופדית אלא בסרטן עצמות מפושט שאין לו מרפא או תקווה.. תוך זמן לא רב הוספיס בית נכנס לתמונה, ותוך כמה חודשים אפרת נפטרה.

לאורך כל הדרך הייתה במודעות מלאה, חיבקה ונהנתה מכל מה שאפשר היה להציע לה, עשתה

תהליכי פרידה, והייתה מקור של השראה לכל מי שבא אתה במגע. במקביל לליווי שלה ליוויתי גם את משפחתה, הוריה שטיפלו בה בבית במסירות אין קץ, עד הרגע האחרון, אחותה הגדולה, ואחיה הקטן איתן שהיה בבית כל העת. ילד-נער מהמם גם כן, מתוק ובוגר ועדין וחם שאין דברים כאלה. ידע לפנות מקום להתמודדות של אפרת ושל ההורים ברגישות שאין כמותה. הוא ואפרת היו קשורים זה לזה מאוד.. היו לי שיחות ממושכות עם איתן על אפרת, ולא רק. פשוט קשר חם ובלתי אמצעי.

אחרי שאפרת נפטרה נשארתי בקשר עם המשפחה עוד זמן מה, ועם השנים הקשר הלך והתמעט. לפני שמונה וחצי חודשים, לפני השינה, ראיתי משהו בפייסבוק ולא הבנתי מה אני רואה. חזרתי שוב לידיעה והבנתי. זה איתן..

בעבודתי כעובדת סוציאלית אני נמצאת במגע עם כאב, קושי וסבל. בעיסוק הזה לומדים גם איך לשמור על עצמנו, אבל לפעמים זה פורץ את כל ההגנות ופשוט כואב מאוד. המוות של איתן המתוק הוא כזה. יהי זכרו ברוך.

מייגן, מורה לאנגלית

הסיפור שלי עם איתן מתחיל, איך לא, כשהזמנתי מונית בקיץ אי שם ב-2014. והנהג היה האחד והיחיד, איציק, האבא של איתן. הוא שאל אותי, לאן את? ואני, כמו שאני, התחלתי לדבר איתו, והוא, כמו שהוא, התחיל לדבר איתי.

אני בדרך ללמד אנגלית, סיפרתי לו. אה, את מורה לאנגלית? רוצה תלמיד חדש? הוא שאל. כן, האמת, אני מחפשת תלמידים חדשים, עניתי לו. אז, מחר, הוא יהיה אצלך, ככה איציק סגר עסקה.

ואז, נכנס לי לחיי ולליבי, איתן הקטן, השקט, הביישן. ילד בן 11 שבא כי אבא שלו הביא אותו, ושהמשיך לבוא כל שבוע בלי הפסקה 6 שנים ברצף. הוא גדל מול עיניי. באיזשהו שלב, התחלתי להכין לו כוס קפה (מייגן, לא שמת מספיק סוכר! הוא היה אומר לי), וככה התחלנו את השיעורים שלנו. ילד מבריק. חכם מדי אפילו. הוא חשב על כל דרך כדי להתחמק משיעורי הבית שנתתי לו ומאלה שקיבל מבית הספר. אבל, מה לעשות – הוא היה כוכב באנגלית. הרגישו את זה בבית הספר גם.

אני רק נתתי לו מרחב לשחק עם השפה, והוא הפך לדובר אנגלית אמיתי. הוא גם היה נער. רעב. עצבני. ציני. מחפש כיוון. טיפלתי ברעב עם מה שהיה במקרר. וטיפלתי בשאר דרך האנגלית.

אחרי כמה שנים, הוא לא באמת היה זקוק לשיעורים שלי, אבל הוא רצה להמשיך לבוא. אמרתי לו – **"בסדר, אבל בתנאי אחד – אתה יכול לדבר איתי על כל מה שאתה רוצה, אבל זה חייב להיות באנגלית"**. וכך השיעורים שלנו הפכו מדקדוק ואוצר מילים לכתיבת סיפורים קצרים, שיחות נפש, והופעות סטנדאפ – מה שהוא היה צריך באותו שבוע. הוא הביע את התסכול שלו מבית הספר, האכזבה מנערות, האהבה מהמשפחה, ושאלות על העתיד. מה הוא יעשה אחרי הצבא. מה הוא ילמד. איפה הוא יגור. אז, הוא ממש רצה להיות כוכב יוטיוב שמסביר על הכישרונות שלו כמשחק משחקי וידיאו. אני אמרתי לו –

**"you can be anything you want to be
your possibilities are endless, kid."**

והיו ימים שרציתי פשוט להגיד לו, סורי איתן, אבל אני כבר לא סטודנטית שסופרת כל שקל ואני לא באמת חייבת ללמד אנגלית כדי לחיות.

אבל אז, הוא היה נכנס לי טיפה יותר ללב, ולא יכולתי להגיד לו לא. כמה זמן שהוא רצה להמשיך, החלטתי שהדלת שלי תהיה פתוחה עבורו.

אמרתי שהוא גדל לי מול העיניים. כל קיץ הוא היה לוקח הפסקה מהשיעורים. וכל ספטמבר הוא היה חוזר. קיץ אחד, הוא עזב את השיעורים כשהוא היה באותו גובה כמוני, והוא חזר מטר מעל הראש שלי. הייתי חייבת לעמוד על קצות הבהונות כדי לחבק אותו ולהגיד לו – "שיהיה לך שבוע טוב, איתן ותמסור ד"ש להורים!"

בכיתה י"ב, איתן הפסיק להגיע לשיעורים. הם הגיעו לסיומם באופן טבעי, ואיתן התעסק בענייניו. דיברנו פה ושם, אבל יחד עם הקורונה, הנתק שהגיע לא הפתיע אותי. אבל הוא לא הפסיק את השיעורים לפני שהוא ראה אותי מאורסת ליגל, זה שדיבר

איתו לא מעט על משחקי וידיאו, תוכנות, ואנימציה.

אז כשהגיע הזמן סוף סוף להתחתן, שלחתי לו הזמנה. ידעתי שהוא היה כבר בצבא ושהסיכוי שהוא יספיק להגיע – נמוך. בכל פעם שחזר הביתה מהצבא, הוא התחיל לחזור לביקורים אצלנו. במקום שלו על הספה שלנו – כוס קפה ועוגיות בשפע. כמה שהילד הזה גדל והתבגר. הוא היה האיתן שהכרתי כל השנים האלה, אבל הוא גם היה גבר. הוא היה יותר בטוח בעצמו והתשוקה שלו למה שהוא עשה בצבא הייתה מורגשת מאוד.

שבועיים לפני החתונה, הוא הביא לנו מכתב שנכתב מהלב, ומתנה, כי הוא **"לא היה בטוח שהוא יספיק להגיע לחתונה"**. יומיים לפני המסיבה, קיבלתי ממנו הודעה כל כך עצובה, שבה הוא סיפר **"שהם לא נותנים לי לצאת ושאני מאוד מצטער, אבל לא אוכל להגיע"**. אמרתי לו לא לדאוג ושהאהבה שלו תהיה איתנו, ומאז לא חשבתי על ההתכתבות יותר – כלה יומיים לפני יום חתונתה לא מתרכזת בדבר אחד יותר מכמה שניות.

אחרי סיום החופה שלנו, לפתע- איתן בא לחבק אותי! כמה בכיתי וכמה חזק חיבקתי אותו. רואים בתמונות, זה נראה שאני לא הולכת לשחרר אותו לנצח. כמה שמחתי! וכמה הופתעתי ללמוד על הדרך שהוא עבר כדי להגיע לשם: כמה לחץ על המפקד, וכמה שעות העביר באוטובוס. ובאופן טבעי, הוא מצא את האחיין שלי- בן גילו, והם דיברו כל הלילה באנגלית.

הקשר שלנו התחדש והוא היה אצלנו כמעט בכל פעם שהייתה לו הפסקה. כל כך דאגתי לו, אבל גם ראיתי כמה הוא אהב את מה שהוא עושה. פתאום, הוא קורא לי כפרה(!), מדבר בצורה יותר בוגרת, ומסביר ענייני מלחמה וטנקים. הייתי חייבת לצחוק! כל הזמן הזה ראיתי את הילד הקטן עם החיוך הכי מתוק בעולם, יושב לי על הספה ולומד אנגלית.

ביום ההולדת שלו, שלחתי לו הודעה, אמרתי לו כמה שאני גאה בו וכמה שאני דואגת לו. והוא ענה לי בסגנון הנושלוני שלי: **"אני בסדר, אני גבר ולא מפחד וגאה לשמור עליך ועל המדינה שלי"**. אמרתי לו שאקח אותו לדרינק יום הולדת כשהוא יהיה בבאר

שבע בפעם הבאה. הפעם הבאה מעולם לא הגיעה. היום הזה, בו למדתי שהעולם לא יזכה ליהנות מכל מה שיש לאיתן להציע, זה יום שצורב במוח שלי לנצח. החוסר - האובדן, שאני ושכולנו מרגישים כואב ולא מרפה. איתן יהיה איתי ולצידי בכל צעד שאצעד בחיי. כהשראה. כילד מבריק. כגאווה אין סופית.

יהי זכרו ברוך.

אופיר המאמן שחייה של איתן:

איתן היקר

אני רוצה לכתוב לך מכתב מיוחד בכדי להשאיר זכרך חי בליבי. אתה היית שחיין מיוחד, והיית יקר ללבי.

כל השחינים היו כמו ילדי אבל בך מהרגע הראשון שהגעת עם אבא משהו בלט, ראיתי את הפוטנציאל הטמון בך. לא אימנתי הרבה זמן, אבל נישארתי עם המון זיכרונות ממך. היית תמיד עם חיוך על הפנים גם כשהיה קשה ולפעמיים קצת מבאס.

השיא הייה לראותך מגיע לאלופות המדינה, אבל בדרך הייה הרבה עליות ומורדות. לא אשכח כמה רצית לעקוף את השחיין של אולג בקבוצה המקבילה שהייתם באותו שנתון, כל פעם שהוא עקף אותך התבאסת אבל לבסוף עם העבודה הקשה והמתמדת שלך לקחת אותו בכמה תחרויות והיית מעליו, האושר והחיוך שלך באותם רגעים ממלאים לב שלם.

אני לא אשכח את החיוך והאושר על פניך.. לפעמיים דרכם של אנשים ניפרדים, אני סיימתי לאמן לשחות ואתה החלטת לעזוב את השחייה, לקחת הפסקה. היית כל כך ספורטאי בלב שאפילו שחית ועשית ג'ודו, גם רצת בקיצור אחד שעשה הכל מהכל כי הספורט היה בנפש שלו. גם שפרשת קצת לנוח מהשחייה חזרת והיינו בקשר, עברתי לא מזמן על הודעות והשיחות שלנו, גם עם הבדלי הגילאים היית כמו אח קטן בשבילי, היית מעדכן אותי על התקדמות שלך בשחייה, מתייעץ ואני כהרגלי מנסה לדחוף אותך כמה שרק אפשר.

ואומר לך משהו: שום דבר שמפרסמים לא מפליא אותי עליך הטוב לך שלך, מי שהיית ישאר בלב אותם אנשים לכל חייהם. מקווה שאתה ואפרת תצליחו קצת לשמור על המשפחה שם מלמעלה.

אוהב אח קטנטן בשבילי תמיד היית אלוף.

שלך אופיר.

מה קראתי כרגע האם זה לא חלום בלהות. דקה לא מספיקה לעבור והמסג'ר שלי עם הודעות האם אני זוכר אותך.. איך אפשר לשכוח חיוך כמוך תגיד לי? הדמעות התחילו להגיע וזה רק אני מול המחשב. ניסיתי להרגע קצת להתקשר לאבא יצחק, אבל מה אפשר לומר במצב הזה? בטח כולם לידו כרגע האם הוא יענה לי בכלל? 1 וחצי בלילה החלטתי להתקשר, שאבא שמע שזה אני ישר היו שתי דקות של שקט, בלי לדבר שנינו בכינו. מאז הדברים כבר לא היו אותו הדבר בשביל אפחד פה. זה כבר לא משנה מה קרה, איך קרה, אתה לעולם כבר לא תחזור.. הלכת לארח קצת חברה לאחותך.

משפחת פיכמן הפכה להיות המשפחה שלי, אני מנסה לעזור כמה שאפשר שיצרכו אותי, אולי הילדה האמנו פיצ'ה אבל תמיד תישאר בנפשונו. מאז שהילדה ביל מ'י' מקומות מגורים עליך, כתבות באינטרנט, באתר 'זכור', סיפורים שאנשים מספרים.

ב2016 רצה הגורל ואפרת הלכה קצת לנוח אחרי שסבלה לא מעט, שראיתי ישר ידעתי שאני צריך להגיע להיות שם בשבילך קצת, כמה שאפשר. אני זוכר את הבלבול והכאב שהיה לך על הפנים בכל זאת היית עדיין צעיר, כאבתי את כאבך ורציתי להביא לך את הספר של סטיב גובס. אף פעם לא הייתי קורא ספרים אבל הספר הזה קנה ריתק אותי ושינה בי המון, חשבתי שאולי הוא יעזור לך. את התשובה אם קראת או לא כנראה שלעולם לא אדע.

הזמן עבר אתה כבר התגייסת אני כבר הייתי בקצה השני של העולם, מתעדכן פה ושם בקטנה עם פוסטים בפייסבוק.. 31 לאוגוסט, באותו היום עבדתי הרבה, הייתי חייב להשלים שעות עבודה.

10 ל12 בלילה שעון אוסטרליה התיישבתי על המחשב וכהרגלי פתחתי MAKO לפני שאני עובד רק להתעדכן. התמונה שלך ישר תפסה אותי, הכותרת הראשית הייתה עליך! תמיד ידעתי שתגיע לשם יום אחד אבל אף פעם לא חשבתי שזאת תהיה הסיבה. אני קורא ולא מבין, אני קצת בשוק מנסה להבין

איילת סמג'ה, המחנכת של איתן בכיתות י'-יב'

מה אני אכתוב כדי שידעו מי היה איתן, ואיך מדברים בלשון עבר על נער קסום עדין שאוהב לעזור שתמיד רואה את טובת האחר. בתחילת תקופת הקרונה כשכולם פחדו לצאת ולהיות עם אחרים איתן התנדב בפרויקט "והדרת" הגיע בשמחה לבתי מבוגרים ערירים ואירח להם חברה בטוב לב שבו, בשקט ובנתינה המיוחדת רק לו.

נער שזוהי זכות להכיר אותו את השנינות שבו, את מעט המילים שאמר וכל מילה כזאת מיוחדת. איתן היה בן זקונים להוריו שאהבו אותו עד מאוד.

נער חכם שנון מיוחד שתמיד היה שם בשבילי ואני בשבילו.

לזכר התנדבותו בפרויקט "והדרת", ועדת הזכאות למצטיינים בהתפתחות אישית ומוערבות חברתית במקיף א' הוענקה על שמו של איתן.

דינה בלורי, המורה של איתן בכיתה ה'

הבקשה של פאני מדינה לכתוב בספר - אני פיכמן פאני אמא של איתן. אני מכינה אוגדן זיכרון לזכרו של הבן שלי. לעולם לא אשכח כשאיתן היה בכיתה א' הוא חזר הביתה וסיפר שהיום הייתה מורה מחליפה בשם דינה והיה ממש כיף והוא רוצה שהיא תהיה המורה שלו.

לשמחתו זה קרה כשהוא עלה לכיתה ה'. גם בזמן שהיית המחנכת שלו הוא עבר תקופה קשה בזמן מחלתה של אחותו ואת היית שם בשבילו, לכן אני פונה אליך שאם את יכולה ורוצה לכתוב בספר שאנחנו מכינים לזכרו זה יהיה יותר ממבורך.

דינה: איתן שלי

נפגשנו לראשונה כשלמדתי בכיתה א'. נכנסתי כממלאת מקום לכתה מלאה באפרוחים קטנים ונרגשים ואתה שם מביט בי עם זוג עיניים יפיפיות וחיוך רחב, מקבל את פני בשמחה ולאורך כל השיעור השתתפת ושחקת בהנאה. כבר אז הפגנת

ידע רב ורצון עז להוכיח את כישוריך.

נפלה הזכות בידי לאחר מס' שנים לראות את פניך היפות והזורחות מקבלות את פני ביום הראשון לכתה ה' בה קיבלתי אותך ואת בני כיתתך כמחנכת.

שמחנו ללמוד יחד, התחברנו והקשר בינו הפך להדוק ומרגש. הכרתי ילד נבון, חכם וחד שמשתתף בלהיטות ומפגין ידע רב. בכל הדיונים שיתפת מדעותיך ורכשת מקום של כבוד כמוביל דעה. התחום החברתי פרח וכולם פירגנו ועודדו בתחרויות השחייה שם קצרת הישגים מרשימים.

לשמחתי הקשר בינו היה הדוק ומלא באמון. התהליכים שעברנו יחד היו עמוקים ומרגשים. בחודשים הבאים נדרשנו יחד אתה ואני למסע מאיים ומרגש כאחד.

אחותך חלתה בסרטן ומנגד אחותי - הבריאה (אז) ממחלתה היא ומצאנו את עצמנו יושבים יחד ומנסים לעודד אחת את השני. זכינו יחד לשיחות ושיתוף

רגשות וחששות שהותירו בנו מחשבות אנושיות שמתפללות לאמונה ונחמה ולהשתקפות הטוב מבעד למסך הכבד מנשוא.

ביכולת הקסומה שלך שיתפת אותי ברגעים הכואבים שאתה חווה ובאותו הזמן שמחתי להיות לך למשענת ולאוזן קשבת ובעיקר שהצלחתי מעט לעודד אותך. החיבוק שלך מידי פעם נסך בי ביטחון שאני חלק ממך, שאתה מאמין בי וכך אוכל לסייע בעת הצורך. לנצח אנצור שיחות בוגרות ומרגשות אלה. עברת לחטיבה, דרכנו נפרדו עם חיבוק ענק ובפעם הבאה בה נפגשנו היה הרגע המצער בה הגעתי לנחם אותך לאחר מותה של אחותך האהובה. ישבנו יחד בחדר, הדמעות זלגו ואתה כבר גבר קטן המנסה לעודד אותי ולומר שוב ושוב: "אני בסדר דינה, אני ידעתי שזה יגיע...." במקום לחזק יצאתי מחוזקת ושוב ושוב חשבתי עלייך- ילד מדהים....

רגע מותך היה רגע שלקוח מתסריט גרוע במיוחד לפסקול חיים שהיה יכול להיות מושלם. רגע שמפלח את הלב כששני הוריך ואחותך מקבלים

את פני ומביטים במבט נוראי שאין שני לו.

"ימי חייו של האדם הם מסע ארוך בנתיבי הזמן" אך הזמן שלך איתן היה קצר כל כך....

החיים לא הוגנים, זאת כבר למדנו, הותרת בחיך הקצרים זכרונות של ימים מלאים באהבה אינסופית. לנצח אשא את זיכרוןך איתי

אורנה הלפטר, מורה בתיכון

הכרותי עם משפחת פיכמן, היכרות רבת שנים. זכיתי ללמד במקיף ח' את אפרת ז"ל, חניכתי את שירה שתבדל לחיים טובים בכיתות י'-יב', ולימדתי את איתן תנ"ך מי' עד יב' במקיף א'.

פאני, האם הייתה מגיעה לאסיפות הורים של שירה ואיתן התינוק בידיה.

למנצח להכיר אלם חמוצות שכולו אופי,
חכם ופזל מנצח אופי.

פאני היקרה, כאמא לאמא, אני נאלמת דום ומתקשה להספיד בחור בן 19, עלם חמודות, עובר שנשאת ברחמך, ילדת בכאב וגידלת עם המון אהבה וערכים וכמובן ייחלת עבורו את הטוב ביותר.

לך יצחק, האבא היקר, בתקופה של בין ראש השנה ליום הכיפורים, שנה חדשה והתחלות חדשות וכמובן תקוות.

ואתה, ביחד עם המשפחה, נושא את כאב האובדן של השנה שעברה. בטוחה אני שאתם מתקשים לחשוב על שנה חדשה ללא איתן.

שירה אהובה, לאבד שני אחים זה נורא ביותר ושוב אני נאלמת דום ולא מוצאת את מילות הנחמה. כמו שאמרת לי בשבעה, השאירו אותך להתמודד לחיות, ושני הפרחים אינם.

מקווה אני בשבילכם, שלמרות האובדן הקשה שמשפחתכם חוותה, תמצאו את הנחמה והתקווה, ותמשיכו לחיות בבריאות איתנה, לאהוב ולחבק את משפחתכם ואת הנכדים, וזיכרון הילדים ילווה אתכם תמיד, מתוך חיים טובים מלאים בשמחה.

הרגשתי את הקושי שלך ויותר מזה הרגשתי את אהבתך לשירה.

לא אשכח את היום הארוך שבו שירה התקשרה לבשר לי על האסון הנורא. הייתי בסופר ולא הצלחתי לעכל את הבשורה הרעה, המצרכים נפלו לי מהיד ולא הפסקתי לבכות, נסעתי במהירות לבית הוריי ושם הפנים כבר אמרו הכל.

גם עכשיו כשאני כותב אני לא מצליח להחזיק את הדמעות, הכאב שיש לי בלב מלכתך לא פוסק והכעס על חוסר ההוגנות שקיים בעולם הזה רק מתגבר. באהבה עצומה לך ולמשפחתך.

שי פולברניס, חבר של המשפחה

איתן היקר והאהוב!

הקשר ביני לבין משפחתך נוצר על בסיס הטרגדיה הנוראית שפקדה אתכם בלכתה בטרם עת של אפרת אחותך. למרות שלא הכרתי את אפרת כאבתי מאוד את לכתה בעיקר דרך הצער הלא הנגמר בעיניה של שירה אחותך. לאחר מותה של אפרת יצא לנו להיפגש מספר פעמים בעיקר באזכרות ובבית הוריי, במפגשים שהתרחשו מעת לעת זכיתי לראות אותך צומח מנער לגבר, גופנית ומנטלית.

תמיד שמחתי לפגוש אותך איתן, דיברת מעט אך תמיד דיברת לעניין, הדבר הזכור לי ביותר ממך זה השקט שלך והענווה שלך, אי אפשר היה לטעות לגבי טוב ליבך והאהבה הגדולה שרחשת למשפחתך האצילה. לעולם לא אשכח את המפגש האחרון שלנו, חזרת מהצבא לסוף שבוע ואני הגעתי לבקר את משפחתך. אביך הוציא וודקה ומטעמים והתאספנו בשולחן המטבח לשתות, לאכול ולדבר. אני זוכר אותך מסתכל מהצד בביישנות ולא ניגש לשבת איתנו עד להזמנה המפורשת מאביך, אני זוכר שבשיחה ניסית להתגבר על ביישנותך ולתמוך באחותך שירה,

מג"ד- אופיר כספי

איתן, לצערי לא הכרתי אותך אישית אבל בשנה האחרונה למדתי להכיר אותך סביב הסיפורים, התמונות והמפגש עם המשפחה המדהימה שלך.

היית אהוב ומוערך, טען מבטיח, מלא במוטיבציה ורצון לתרום ולתת מעצמך לחברייך, למפקדיך ולמדינה.

היית לוחם אכפתי ומסור, כינו אותך "סופר-מן", בעל מוסר עבודה גבוה, אחראי ובוגר. לכתך, השאירה חלל שאי אפשר למלא, היית ילד טוב להוריך ולאחיותיך, שקט וצנוע, משפחתי ואהוב.

המשפחה והחברים שלך מתגעגעים אליך, זכרונך, תרומתך ומורשתך תשאר תמיד חלק ממשפחת גדוד 'געש' 82.

אני מבטיח לך, שנשמור על הוריך, נמשיך לחבק, לעטוף וללוות אותם בהתמודדות הקשה.

בהערכה,
**אופיר כספי, סא"ל
מפקד גדוד געש**

מ"פ - אלון אוזן

איתן יקר,
לצערי לא הכרתי אותך, למען האמת אפילו לא הספקנו לדבר יותר מכמה מילים.

יש לי זיכרון ממך שומר במשטח הטנקים ברוויה א', "ילד-חייל", מסונוור תחת השמש של אמצע הקיץ ברמת הגולן, מאחורי משקפי ראייה ותחת כובע מצחייה עם סמל של פלח"ד אלון, עומד, שומר, זקוף עם חיוך גדול מאוזן לאוזן, וסביבך כ-2-3 חברים, בני מחזור, יושבים וצוחקים בחברתך.

איתן, לצערי ולשמחתי זכיתי להכיר את משפחתך, הוריך אנשים מופלאים, אין לי ספק שאתה פרי יצירתם ועל כן היית ה"ילד-חייל" שהיית.

לוחם ערכי, חבר טוב, מקצועי, מסור, ספורטאי, בן טוב להוריך, עטוף באהבה והערכה מהסובבים אותך.

האור שהפצת לסביבתך לא כבה גם אחרי לכתך, ואנו פה לדאוג שלא יכבה לעולם.

חיילי הפלוגה, הגדוד ובני המחזור שלך מתגעגעים אליך מאוד,

הותרת חלל עצום בכל המעגלים בהם נגעת. בפלוגה, בבית הספר, חברייך מהשכונה וכמובן בבית הוריך בבאר שבע.

לנצח תישאר טען 3 בפלוגה א' בגדוד 82 בחטיבה 7,

ואנחנו לנצח נזכור אותך כאחד מאיתנו.

**אלון אוזן, רס"ן
מ"פ פלח"ד אלון**

אתה ממשיך ללוות אותי עד היום,
נמשיך לספר עליך ולזכור אותך תמיד.

יוגב.

מ"מ - יוגב

איתן,

אומנם הכרנו תקופה קצרה, אך תקופה
משמעותית ואינטנסיבית,

הגעת אלינו בקו עזה, וקפצת מיד למים העמוקים,
היית בעל מוטיבציה גדולה והמון סקרנות ורצון
ללמוד ולדעת עוד ועוד על הכל, נכנסנו יחד
למבצע עלות השחר, זמן קצר אחרי שהגעת אלינו,
וכבר היית חלק מהצוות לכל דבר, כאילו שהיית
שם תמיד, תפקדת במבצע כמי שהיה טען מקצועי
ומנוסה, למרות הזמן הקצר שלך בתפקיד, וגם שם
לא הפסקת ללמוד ולרצות להשתפר.

זוכר ממך את הטוב לב שהקרין מעיניך, תמיד
רצית לחבר בין כולם ולעשות טוב,

את הרצון והמוטיבציה המטורפת שלך להיות
לוחם מצטיין ולצאת לפיקוד.
וכמובן את החיוך שלא ירד לך מהפנים.

טל בר לב, מ"פ בעלות השחר

במהלך מבצע יוצא לאור, הפלוגה לקחה חלק משמעותי בהגנה על יישובי העוטף ובהשמדת אויב. האתגר המרכזי היה המשך ההגנה על מרחב הפעילות של 'גמד וענק' – משימת מחלקה 3, המחלקה של איתן.

במהלך המבצע דילגתי עם הצוות בין הגזרות השונות על מנת לראות את הצוותים, הלוחמים ולהבין את תמונת המצב. במהלך יום שבת ה-6.8.22 שהייתי במרחב הדרומי בסמיכות לצוות 3 של איתן. במהלך השהייה המבצעית, בסביבות השעה 18:40 התקבל דיווח מהתצפיות על אדם חשוד שנע במגמה מזרחה לכיוון הגדר בק.ד 106. הוכרז בקשר פרש תורכי (ניסיון חציית אדם מעזה לישראל).

באותו הרגע החל הצוות של איתן לשעוט לעמדת האש בק.ד 106, הצוות שלי שעט בעקב צוותו, חילקנו עמדות ומטרות לירי במידת הצורך. במהלך

התנועה החשוד זיהה את תנועת הטנק של איתן, ככל הנראה נבהל מעוצמת הטנק של איתן וביצע תנועה חזרה לכיוון פאתי המטעים השולטים על הגדר. תוך כדי התנועה נורו פצמ"רים על הכוח.

כשעליתי לעמדת האש בק.ד 100 זיהיתי שצוות 3 נתקע במרחב התחתון של העמדה והחל להוציא מעט עשן. בשלב זה עליתי מול יוגב מפקד מחלקה 3 לקבל תמונת מצב, יוגב ענה בקור רוח ובאופן מקצועי שיש תקלה בטנק ושהוא יעדכן עוד מספר דקות מה התקלה. לאחר כדקה יוגב עידכן שהצוות פרס את זחל ימין בשל תנאי השטח המאתגרים במרחב התחתון של העמדה. בשלב זה חמאס זיהו את הטנק לאור העשן שנפלט מהכלי והחלו לטווח את הצוות בפצמרים שנפלו במרחב העמדה סמוך לצוות של איתן. בגמר המטח הרקטי איתן ויוגב הממ יצאו לבדוק את מצב הנזק והחלו לתפעל את פריסת הזחל, הסיטואציה הייתה מאתגרת

מאוד בגלל השיפוע המשמעותי שהיה במרחב העמדה וכמויות הפודרה בחלקה התחתון.

לאחר מספר ניסיונות הגעתי עם הצוות לטנק של איתן, ביצענו חבירה והתחלנו לעבוד יחד על הזחל. תחילה חפרנו עמוק עם הידיים ובעזרת שתי עטי חפירה על מנת למצוא את הזחל שהתחפר בפודרה. לאחר מכן התחלנו ליישר את הזחל, בשלב זה ביצענו עצירה לשתות מים, איתן שהיה כולו מאובק כמו כולנו, חיך עם החיך הקבוע והמזוהה שלו ובירך אותי בברכת מזל טוב וציין שאירגנו לנו מתנה משותפת ליום ההולדת שחל באותו היום לשנינו.

באותו רגע כולם הסתכלו אחד על השני, חייכו והחלו לאחל לאיתן ולי יום הולדת שמח, אני עזבתי את העבודה התקרבתי לאיתן, נתתי לו צ'פחה קטנה ואיחלתי לו מזל טוב, איתן הגיב בחיך רחב ואמר כי את יום ההולדת הזאת הוא לא ישכח אף פעם. לאחר כשעה הצוות הצליח לעלות

את הזחל, ביצע מתח קרבי לזחל, נכנס לטנק וחזר לעמדות אש. אין ספק שאת היום הולדת הזאת גם אני לא אשכח לעולם.

סיפור נוסף של טל בר לב

במהלך ביצוע התעסוקה בחטיבה צפונית באוגדת עזה הפלוגה קיבלה משימה ואחריות משמעותית במבצע 'גמד וענק', מבצע למציאת שתי מנהרות התקפיות של חמאס במרחב נחל עז. במהלך המבצע הפלוגה הייתה אחראית על גזרת הפעולה וכללה בציוות הקרבי שלה מספרי צוותים מיוחדים מחטיבת הקומנדו והנדסה קרבית, בנוסף אליהם כמובן היו צוותי הפלוגה שלקחו חלק בהגנה על הכוחות במרחב הפעולה. שתי מחלקות עיקריות לקחו חלק בנטל, מחלקה 2 ומחלקה 3 של איתן.

עבודת הצוותים בפעילות הייתה אינטנסיבית ושוחקת מאוד, שהייה בעמדות במהלך כל היום על מנת לאפשר הגנה מיטבית לצוותים המיוחדים שפועלים במרחב המנהרות ובליה חציית גדר עם הטנקים וכניסה אל תוך מרחב מאויים. יצא לי לדבר עם איתן מספר פעמים במהלך הפעילות, הוא תמיד ציין שאת העבודה בלילה הוא יותר אוהב, גם כי היא עלולה להוביל לחיכוך, גם כי הצוות די עייף ולכן הכל נהיה מצחיק

ובעיקר בעיקר שפחות חם מאשר במהלך היום. באחד הלילות של הפעילות כשהייתי בדרכי עם החפק למרחב הפעילות מהבסיס עצרו אותנו שני אזרחים שהביאו פיצות ומשקאות מתוקים ללוחמים, לאחר מספר סירובים שלא נענו בחיוב החברה דחפו לנו מספר מגשים לרכב והמשכנו בנסיעה לכיוון הצוות של איתן.

חשבנו שהצוות יעדיף שני מגשי פיצה קרירים על חשבון טונה ותירס. כשהגענו בסמוך לגדר עלינו מול הצוות בקשר והורתי לו להתקרב לשער הקיים בגדר המערכת. הצוות הגיע, יצאתי מהרכב ועליתי מולם שוב, ביקשתי שהשמאלי, שם הקוד בקשר של הטען בטנק, יפתח את פתח המסדרון על מנת שאוכל להיכנס לתחקר את החברה.

בשלב זה דמיינתי את תחושת הצוות, ששוב פעם הגיע המפ להעיר, לתחקר ואולי לנזוף על ערנות הצוות. לאחר מספר רגעים איתן פתח את פתח המסדרון האחורי, פניו מאובקות, המשקפיים קצת עקומות על פניו והחיוך

כהרגלו. לאחר שזיהה אותי בירך אותי לשלומי בדרכו הייחודית, שאלתי אותו מה שלומו, והוא ענה בחיוך – "כרגיל, הכל טוב, מחכים לאקשן".

עניתי שעליהם להיות מוכנים לכל תרחיש וכי כי האירוע יכול להתרחש בכל רגע, לאחר מכן שאלתי אותו האם הצוות אכל ארוחת ערב? איתן ענה שעדיין לא. שאלתי את איתן מה בתפריט לארוחת הערב, איתן ענה שמנת קרב כמו כל ערב, החזרתי לו בחצי חיוך בשאלה – מה הכי היית רוצה לאכול עכשיו? איתן החל לחשוב ולחייך ללא תשובה, לאחר מספר שניות העברתי לו את מגשי הפיצות ובקבוק קולה, החיוך הרגיל גדל אט אט ואגיע מאוזן לאוזן. איתן הודה, צעק לחלל הטנק, "חברה יש פיצות" אמר לי שיאכלו מהר ויחזרו לביצוע המשימה.

לאחר מכן נפרדנו לשלום, אך החיוך של איתן המשיך איתי.

תומר דמרי, התותחן של איתן

איתן, כבר שמונה חודשים עברו מלכתך ועדיין כואב לי, שתדע שאין לילה שאני לא חושב עלייך.

אמנם לא הכרנו הרבה זמן אבל מההיכרות הקצרה שלי איתך למדתי להכיר שאתה בן אדם מדהים עם אישיות גדולה, אף פעם לא התלוננת על כלום. איך שהגעת לפלוגה ונכנסת לצוות ראיתי וידעתי שאתה בן אדם שבא לעבוד ולעשות את העבודה הכי טובה.

כמה ימים אחרי שהגעת לפלוגה ישר התחלנו את מבצע "עלות השחר" שבו הפלוגה זכתה להישגים גדולים.

במהלך המבצע חגגת גם את יום ההולדת ה-19 שלך איתנו בטנק. ובאותו יום הוקפצנו לעמדה ואיך שרצינו לעלות אליה פרסנו זחל, אני ישר התבאסתי וגם קצת צעקתי לחלל האוויר. בחושך בשקט יצאנו החוצה וראינו שהטנק לא הולך לזז

לשום מקום וכל הזחל נמצא מתחת לחול.

בלי לחשוב פעמיים לקחת את שתי הידיים שלך והתחלת לחפור, הסתכלתי עלייך ומיד הצטרפתי כי וואלה רציתי לסיים עם זה. מה שמדהים היה שפשוט בלי להגיד כלום התחלת לעשות ולחפור. והנה אחרי ארבע שעות בערך הטנק סגור ומוכן.

איתן, היית אדם מדהים וצנוע, גם אחרי כל הטחינות שעברנו אף פעם לא נראית מבואס או עצוב. הרצון שלך להיות בלוחמה מבורך וראיתי שאהבת מאוד את מה שאתה עושה. בשיא הרצינות אני אומר, היית טען מטורף יותר טוב מכל טען שהיה לי.

לעולם תהיה בליבי, אוהב ומתגעגע.
תומר. התותחן שלך.

בן מזרחי, מצוות הטנק של איתן

אני זוכר איך שכל פעם שהיינו בטנק והייתי נרדם בתא יוגב היה אומר לך לתת לי בעיטה במושב להעיר אותי והייתי קם כל הזמן מהבעיטה מסתכל אחורה ורואה אותך מחייך ואומר לי לעלות להאזנה וראו איך אהבת את כל הקטע של להיות צוות טנק תמיד לא פחדת להתלכלך ובעלות השחר שפרסנו בעמדה סיפרו לי שיצאתם וראיתם את הזחל חפור בפודרה ואיך ישר התחלת לחפור אותו החוצה.

זוהר קסיו חבר של איתן צבא:

במסע שעשינו בלטרון אני הייתי על אחת האלונקות ואני זוכר שהסתכלתי כל הזמן על האנשים שסוחבים לנסות לדרבן אותם.

אני זוכר שכל פעם שהסתכלתי על האנשים ראיתי את פיכמן סוחב או את האלונקה שלי או את השנייה שהייתה לפניי.

הבן אדם לא היה נח, הוא היה מחליף כל אחד שהיה לו קשה לא משנה כמה הוא לא יכול ללכת.

דניאל כליפא:

בשבוע המלחמה אני זוכר שהינו ביחד אני אתה ומנדל ואחרי כמה ימים רצופים של תרגולים נזכרנו שלא אכלנו בצורה נורמלית מאז שהשבוע התחיל עצרנו הכל פתחתה לנו את כל המנקים והכנתה לנו את סנדוויצ'ים הכי טעימים שאפשר להכין מקופסאות שימורים אני זוכר שלא הפסקנו לצחוק ושבאותה שעה שכחתי שאנחנו בכלל לא יצאנו מהטנק כמעט שבוע הרגשתי שאתה הטען שלי ושאף אחד אחר בעולם לא יחליף אותך.

החיבור שהיה לנו היה מיוחד וששום דבר לא יפריד בנינו וכמה שהאתגר יהיה קשה אנחנו נעבור אותו טען ונהג ביחד.

הזיכרון שהכי מזכיר לי אותו שכמה שהיה קשה, הוא תמיד היה שם בשבילי.

נועם זומרפלד (המ"מ של איתן מהטירונות):

איתן פיכמן היקר, אני קצת מתקשה לעכל את מה שקרה אז חשבתי שאולי מה שיעזור זה לכתוב כמה מילים.

כשאני חושב עליך ועל מה שאתה מייצג אני נזכר תמיד בזה שבהתחלה ראיתי בחור גבוה ורזה עם משקפיים, טיפה מגושם, הכובע תמיד לא מסודר על הראש, ואיכשהו החולצה תמיד מחוץ למכנסיים, מופנם, שקט.

אבל ברגע שטיפה טיפה יותר מכירים אותך מבינים מי אתה באמת.

אתה לוחם, ולוחם אמיתי עם רצון עז להגן על המדינה שלך, עם אהבה בלתי פוסקת כלפי הטנק שלך, עם רצון להתמקצע ושאיפה תמיד להיות יותר טוב בתפקיד שלך. ועם רצון אדיר להלחם לצד החברים שלך.

האיתנות המנטלית שלך מטורפת ובכל פעולה ובכל משימה אתה היית לוקח את עצמך לקצה ועושה הכל בשביל להצליח בה, גם אם התווי פנים

שלך הציגו מבט אפטי, מבפנים התחוללה סערה ובשנייה מאיתן הרגוע והשקט צץ לו איתן אחר שיעשה הכל הכל בשביל לעמוד במשימה.

והערך הכי בולט בך והכי חשוב, הוא הרעות. האהבה שלך והדאגה כלפי החברים למחלקה ולפלוגה היא מעוררת השראה, כולם מצאו בך איש שיחה והבן אדם לבוא אליו כשקצת קשה.

אני זוכר אירוע ספציפי שממחיש את זה בצורה הכי טובה, ביום חמישי אחד אחרי שחבר למחלקה קיבל שבת והיה צריך עוד שני חיילים שיסגרו שבת. קיבצנו את כל הפלוגה בשביל לבשר את הבשורה המרה שמישהו צריך לסגור שבת (וכל זה כמה שעות לפני שיוצאים הביתה), ומבלי אפילו להניד עפעף הרמת תיד והתנדבת לסגור, אני זוכר אותי ואת שאר המפקדים מהצד לא יודעים איך להגיב לסיטואציה. ויודעים טוב טוב שאף אחד מאיתנו לא היה עושה את מה שאתה עשית.

ועוד אירוע שבאחד השבועות היה לנו שיחה במחלקה שבה כל אחד סיפר מי הגיבור שלו בחיים. וסיפרת על אחותך שנפטרה לפני כמה שנים בפתיות ובפגיעות שלא יצא לי לראות עדיין בחיים שלי.

איתן היה לי את העונג והזכות המוחלטת לפקד עליך ולהיות המ"מ שלך, למדתי ממך כל כך הרבה על חברות, על פתיחות, על הרצון לתת מאה אחוז בהכל.

ועל זה שבשביל להכיר בן אדם כמו שצריך, צריך להסתכל פנימה לתוך הלב שלו ולהבין מי הוא באמת.

הלב כואב עכשיו בלי סוף, והוא ימשיך לכאוב, ייקח זמן עד שנבין שזה אמיתי ולא איזה חלום רע.

ואני מבטיח שאנחנו נמשיך את המורשת שלך, ואת כל הערכים שאתה מייצג ונחייה את דרך החיים שלך דרכנו.

תודה על מי שהיית, ולעולם תהיה חלק ממשפחת עקרבים.

אין מילים בפי לתאר את החור שנפער בליבי מאז אותו הלילה. על אף שבינינו תקופה קצרה של טירונות בה היית תחת פיקודי, אני מרגיש שמאז אותו לילה ארור אתה הולך איתי ומלווה אותי יום יום. מלווה אותי בדרך בה אני בוחר לפקד, מלווה אותי בדרך בה אני תופס את החיים, מלווה אותי בכך שאני רודף למצוינות, אהבת חנם, סובלנות וסבלנות לסובבי והכי חשוב אתה מלווה אותי באחריות, אחריות הפיקוד הקרבי "לנצח אחי אזכור אותך תמיד וניפגש בסוף אתה יודע".

למשפחת פיכמן היקרים, תמשיכו להפיץ אור, אהבה ושמחה כמו שאיתן היה עושה, כמו שהוא חונך וגדל תחתכם. ליבי איתכם לעד ואני שלכם לעד.

בחום, אהבה והערכה

איתן חבר מהצבא:

עם איתן זכיתי להיות בהכשרה, מה שזכיתי להכיר באיתן זה את היכולת שלו לשלב בין שכל לרגש-מה שהרבה לא מצליחים.

הבן אדם יכל להיות קר רוח עם ראש על הכתפיים, בוגר ואחראי, אבל יחד עם זאת יידע תמיד לעזור כשצריך והיה מאוד נוח לבקש ממנו עזרה- הלוואי עלינו.

לא אשכח לעולם שהתאמנו בקרב מגע וכמובן שהוא קרע אותי והמדהים הוא שהרבה אנשים יכלו להרגיש "מעליין" אחרי דבר כזה אבל הענווה שלו הייתה כל כך ייחודית שלא הרגשתי שום התנשאות מעליי- הלוואי וניקח את הייחודיות של איתן להמשך חיינו.

ליאב עזרא חבר מהצבא:

איתן, אח שלי היקר, אני לא אשכח שהיינו בשטח והייתי מדוכא ועצוב ולא ולא הבנתי איך אתה שמח כל הזמן.באתי ודיברתי איתך איתן ואמרת לי "אם תתרכז ברע יהיה רע ואם תתרכז בטוב יהיה

טוב" ברגע הזה עוודדת אותי מאוד, וזה הרגע שחיבר ביני לבינך מאוד.

כשנהרגת לקחתי את המשפט הזה לעצמי, ואני אומר אותו לעצמי כשקשה ונזכר בך. אוהב אותך המון ולעולם לא אשכח אותך **ליאב עזרא.**

איך אבדת לנו אחי/ נדב פאולן-בוקר

איך אבדת לנו אחי, ככה בלי שום התראה. עזבת אותנו מוקדם מידי, בלי שהספקנו להגיד שלום או תודה.

תודה שהיית חלק מחיינו, חבר ואח לאותה חטיבה . תודה על כל הרגעים והצחוקים, אז באותה הכשרה.

איך אבדת לנו אחי, לא ככה רצינו לפגוש שוב את כל המחזור. בליבנו לעד תמיד תהיה אחי, אותך לנצח נזכור.

שחר ס.

אני אוהב אותך אחי.

תומר אלקיים- חבר מהצבא:

האמת אני יותר מאשמח לספר סיפור קטן... איתן הגיע אלינו לפלוגה שאני כבר הייתי זמן מה והוא הגיע כולו חדש ועדיין מנסה להכיל את הפלוגה ולדעת ולהכיר, מהרגע הראשון ראיתי מישהו בולט בנוף שמצד אחד נסתר אל הכלים וביישן ומצד שני מלך העולם שידע להצטיין בכל דבר שיש אם זה חברות, מקצועיות בטנק, וכושר גופני, הלוחם המושלם!

באותו יום של המקרה המצער מתוקף תפקידי כקשר הפלוגה הלכתי לטנק שהוא היה בו לטפל בקשר, רק הגעתי לטנק איתן אירח אותי כאילו הטנק זה הבית שלו, אם זה התחיל במים לשתייה ועד לפתיחות חטיפים וקופסאות שימורים כדי שיהיה משהו קטן לחטוף לפני שאני ממשיך את כל העבודה.

משם נסענו בטנק עוד איזה רבע שעה נסיעה שאני והוא מדברים וצוחקים על קטעים בצבא ואז אני המשכתי לעבוד על הכלים האחרים!

איתן הכי בחור מדהים ונכס לפלוגה א' **יהי זכרו ברוך**

אסף, חבר מהצבא:

אמנם לכתוב תמיד היה הצד החלש אצלי, אבל אני אנסה.

אני חושב שהסיפור שמתמצת הכי טוב את איתן קרה בצמ"פ. אלוהים, כמה שהצמ"פ היה קשה.

באחד מהימים, בערך חודש לתוך הצמ"פ, באחת ממיליון השבתות שסגרנו. כשהייתי מבואס כולי בפלוגה. ההקפצות, המרחק מהבית וחוסר שעות השינה שיגעו אותי וכבר רציתי לעזוב סופית את הצמ"פ.

ואז איתן ניגש אליי, הוא תמיד ידע מתי כשהייתי בקושי או במשבר והוא ניגש אליי ופשוט התחיל לדבר.

אחרי ששפכתי מולו את הכל הוא הסתכל עליי, הישיר מבט ואמר **"מה שיהיה אסף אני איתן"**. אני חושב שבשלב הזה הייתי על סף דמעות, האמרה הזו עשתה בי הכל.

מאז כל יום איתן הקפיד לשאול ולדבר איתי גם כשהיה לא נוח כשהיינו כבר גמורים, הדאגה שלו, האכפתיות והלב שלו פשוט כבשו אותי ונתנו לי להמשיך את הדברים האלו גם הקטנים וגם הגדולים, אני פשוט לא יכול לשכוח. היית יותר מחבר איתן, היית פשוט מושיע בשבילי, ואת זה אני לא יכול לשכוח.

נריה לוינגר, חבר מהצבא:

למשפחת פיכמן היקרה, הייתי בטירונות ביחד עם איתן, זכיתי להכיר בחור עם לב טוב, אהוב ומלא מוטיבציה.

פעם אחרונה שראיתי אותו הייתה במהלך מבצע עלות השחר. אני רוצה להגיד לכם שתמשיכו בחיים בשמחה ובגאווה ושתמיד הזיכרון של איתן יחיה איתכם ויהיה בליבכם ובליבנו, החברים.

בשנה האחרונה זכיתי גם לסיים מסלול לזכרו של איתן.

נזכור תמיד.

עומר כהן, חבר מהצבא:

לפני 4 שבועות היה מסע 3 ק"מ בגדוד הטירונים 795 שבשיזפון. כל מסע בגדוד הטירונים הוא "מסע לזכר" והמסע הזה היה

לזכר איתן. בשעת לילה מאוחרת, כשיורד גשם בשיזפון והרוחות קרות, התאספו קרוב 1000 טירונים חדשים 200 מפקדים ודיברו על איתן.

המ"מ יונתן קולר שהיה המפקד של איתן בטירונות סיפר על איתן, סיפר על האישיות שלו, על הדמות של החייל הממושע, המוביל בשקט, על מוסר העבודה שלו ועל הרעות האדירה שלו.

הטירונים שמעו היטב על איתן גם לפני והמסע חיזק אצלם ערכים רבים וטובים.

יש הרבה ללמוד מאיתן והטירונים החזיקו את איתן בראשם לכל אורך הדרך ואני בטוח שגם לאחר המסע.

אוהבים אתכם,	איתן תמיד בלב שלנו.	ומחזקים אתכם,
--------------	---------------------	---------------

מישאל, חבר מהצבא:

איתן היקר,
אמנם לא הכרנו הרבה זמן אבל במעט זמן שהכרתי אותך נכנסת לי עמוק לתוך ללב, גבר גבוה, חזק, מצחיק, חבר טוב, אוהב, ואדם שמח, פשוט שמחה שקורנת ממך ומשפיעה על כל מי שמסביבך.

אני זוכר את הפעם האחרונה שראיתי אותך, זה היה לפנות ערב התכווננו לתרגיל לילה ואתה היית מלא מרץ בזמן שכולם בלי כוחות, חילקתי פגזים ואתה כמו תותח רץ אליי, סוחב אותם לטנק שלך וחוזר מהר לקחת עוד אחד. כשהגעתי לקחת את האחרון איחלתי לך **"בהצלחה, תהנה"** וכמה שעות אחרי זה קרה.

עד עכשיו ה"אולה א'" שלך מהדהד לי בראש עם העוצמות שלך.

אני אוהב אותך, באמת אוהב אותך בכל הלב שלי ותמיד יהיה לך מקום בו מתגעגע מלא ואוהב.

וולפסון, חבר מהצבא

שבוע מלחמה בצמ"פ שבוע קשה להיות כל הזמן בטנק, ההקפצות, חום, חוסר שינה.

אבל אני זוכר רק רגע אחד, כשאיתן בתור הטען שאחראי על הכל מכין לכל הצוות ארוחת מהריים ממנות קרב, מושיט לי סנדוויץ' מלחם עבש מרוח בחומס מגעיל במיוחד מפחיות שימורים אבל החיוך הנעים והביישני שלו ותחושת האחוה, שיש על מי לסמוך הפכו את הסנדוויץ' הזה לדבר הטעים שאכלתי מימיי. כל פעם שאני נזכר באיתן, כל פעם שנדמה לי שאני רואה אותו באוטובוס או בפינת הרחוב, וזה קורה לא מעט, עולה בי הטעם הנפלא של אותו הסנדוויץ' ואותה ארוחה של רעות שריונרים, של תחושת הרוגע והביטחון שהוא השרה סביבו

ברעות שריונרים,
תותחן צוות ד', וולפסון.

איתן גנירם, חבר מהצבא

איתן המלך,
את איתן הכרתי באמת רק מהצמ"פ, בטירונות היינו במחלקות נפרדות אבל בפלוגת צמ"פ קטנה יצא לי להכיר אותו, הוא ואני היינו ה"איתן" היחידים בפלוגה.

אני זוכר שהוא היה שקט וחרוץ, לא התלונן, עשה מה שצריך מהר וביעילות.

לא טחן חברים בשמירה, הגיע כמה דקות לפני תורו לשמור, כמו גבר אמיתי.

אני זוכר אימון קרב מגע אחד שהוא נתן לי אגרוף לחזה, כל כך חזק שנפלתי על הגב... הוא לא היה נראה כזה חזק, אבל התברר שהוא מאוד.

מייד כשנפלא' הוא בא לאח' יד ולבדוק
שאני בסדר. זה היה א'מן.

הוא היה הגב שלך. במשימות, במסעות, בהתקלות- הוא הגב שלך. בשקט, בלי לעשות רעש.

איתן היה באמת בחור יפה. נראה טוב. כשהוא היה יוצא מהמקלחת במסלול היינו צוחקים עליו שהוא חתיך ושהמשקפיים הורסים לו. היו לו מלא תכניות לעתיד... דיברנו עליהן מידי פעם. הוא היה מאוד עם הכתפיים ורגליים על הקרקע. דירה, לימודים, קצת השקעות... אני זוכר שהערכתי אותו כל כך על זה.

אני זוכר שבערב שעלינו לפלוגה קצת הייתי אבוד, לא הכרתי אף אחד. איתן ישב לידי ולא דיבר. ככה ישבנו, בשתיקה, והרגשתי בסדר, שאני במקום הנכון.

עם איתן הייתי כל המסלול, טירונות, צמ"פ ועליתי איתו לפלוגה. לעולם לא אשכח אותו.
איתן גנירם, תותחן 2 ב'

משפחת פיכמן, משפחת פלחוד אלון תמיד תהיה
לצידכם ואני בפרטי.
מחזקים ואוהבים!

אנונימי 3, צבא:

אני זוכר שהמחזור של איתן הגיע לפלוגה. בדרך
שלו איתן נתן עבודה טובה ממש והיה נועז ושקט
ובעיקר חבר לחברים שלו. איתן היה מקצועי וידע
טוב את התפקיד שלו.

איתן התייעץ איתי על פיקוד ואמר שישמור איתו
את השיריון והטנקים, איתן אהב את הפלוגה.

לעצמי "איך הוא כזה סוס" נראה גבוה, רזה,
ולמרות זאת כחזק. אני זוכר שירדת במדרגות,
כולך נראה מרושל, חולצה מחוץ למכנס, מכנסיים
לא מגורבבים, לא מדוגם. אמרתי לך "פיכמן דגם
את עצמך"

אחי היקר נחרטת לי בלב, אוהב אותך כ"כ,
מתגעגע כ"כ. תחזור.

אנונימי 1, צבא:

שתדע, לא מזמן הייתי בסד"ח בלטרון בחטיבה 7
והשם שלך שם על קיר ההנצחה, זה היה רגע קשה
ומרגש בשבילי, אתה תמיד תהיה חקוק לנצח.

אנונימי 2, צבא:

איתן,
אח לנשק, תמיד תשאר בזיכרוני לטובה, זכיתי
להכיר אותך אמנם לזמן קצר אבל זה לא מנע ממני
לדעת איזה בן אדם טוב לב, אכפתי, דואג ומצחיק
אתה.

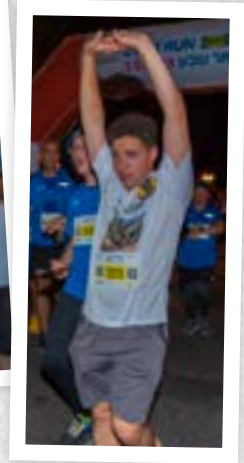
עוז, רס"פ בפלוגה של איתן כשקרתה התאונה.

איתן אחי היקר,
אני מחפש מילים שיוכלו להנציח אותך, מילים
שיוכלו לתאר מי היית ומה ייצגת.
קשה. המצב קשה.

אמנם לא הכרתי אותך טוב מידי ורק לתקופה
קצרה אבל יש לך מקום כ"כ גדול בלב שלי. אני
זוכר שרק הגעת לפלוגה והחתמתי אותך על הצידוד
החדש, איך התרגשת, איך אהבת את הצידוד שלך.

אני זוכר בסגירות פלוגה באיזה רבאק היית בא,
אני בראש שלי אומר "כולה סגירות פלוגה" אני
זוכר איך צעקת את קריאת הקרב של הפלוגה
"אולה א" איך צרחת את זה, איך התבלבלת
לקראת הסוף ושרנו לך "פיכמן יא צעיר".

אני זוכר איך אמרתי לך "פיכמן עלה למתח,
תן לי 20" חשבתי אז שתצליח אולי 6.
אני זוכר איך דפקת 17 ברצף בלי לנוח ואמרתי

הנצחה

בסוף אבא מקבל החלטה להדפיס חולצה עם התמונה של איתן וככה לרוץ אתו, לרוץ למענו, קרוב ללב. רק ככה אבא מוצא את הכוח לחזור להתאמן. באימונים אישיים ובמרוצים רבי משתתפים הוא רץ עם איתן קרוב לחזה ולמענו.

ב-23.5.3 יתקיים מרוץ הלילה של באר שבע. מסלול ה-10 ק"מ יוקדש לזכרו של איתן.

לערב אחד בואו לחלוק את הכאב והאובדן שלנו וגם את הרצון והצורך להמשיך לרוץ, להמשיך לחיות.

הזמנה למרוץ של שירה:

אבא שלי, בן 67, האיש הכי חזק שאני מכירה. מאז שאני זוכרת את עצמי הוא רץ עשרות קילומטרים, מתאמן בחדר כושר, שואף לעוד אתגר ספורטיבי. על אבא שלי תמיד אפשר לסמוך שיעשה, שידאג, שיכין ויארגן אפילו בלי שאבקש.

ואז קרה האסון. באמצע הלילה דפק לו בדלת איש במדי צבא ובישר לו שקרה הדבר הכי נורא שיכל לקרות - איתן, הילד שלו, האהבה הכי גדולה של החיים שלו, בן טיפוחיו, לא ישוב עוד.

אחרי השבעה, כאילו צריך לחזור לחיים רגילים. להפנים את האובדן ולהמשיך לחיות. אצלנו, בפעם השנייה 6.5 שנים אחרי אחותי אפרת.

אבל לאבא שלי, ההוא שקם בכל מזג אוויר ורץ קילומטרים, אין כוח ללכת. אין כוח ואין חשק בלי איתן.

יהודית (חברה של פאני):

אחרי הזנקת הריצה... רצתי לכבוד איתן אז הייתי רוצה לעשות את מה שהוא היה עושה - להשלים את כל המרוץ. לא משנה כמה מהר או כמה לאט רצתי, לא משנה את מי עברתי או מי עבר אותי, רצתי את כל ה- 10 ק"מ. אני אשלם על זה מחר אבל זה לגמרי היה שווה את זה.

הזנקה של איציק:

איתן אהוב שלנו, מפקדים, חיילים, תלמידים, חברים ומשפחה יקרים

באנו כולם לרוץ לכבודך, רצים בגאווה ואתה איתנו על החזה.

תודה אהובים, אתם מלח הארץ, דוגמא ומופת. אוהב וגאה בכם כל כך. מקווה לראותכם גם בשנה הבאה.

יעל הרמולין קצינת נפגעים

משפחת פיכמן היקרים, לצערי נפגשנו בנסיבות הכי עצובות שיש, הלוואי ולא היינו מכירים. השנה, יצא לי ללוות אתכם מקרוב, אתם אנשים טובים, חזקים ואהובים - פתחתם בפני את דלתכם, את ליבכם ואת כאבכם. הפכתם במהרה להיות חלק בלתי נפרד מחיי, הרגשתי שרקמנו קשר קרוב וזאת הייתה זכות ענקית בשבילי. אתם מעוררי השראה, לאורך הדרך נחשפתי לאנשים עם תעצומת נפש גדולות, שמתוך כאב תהומי תמיד זרועותיכם מושתות ודלת ביתם פתוחה ומקבלת, עם חיוך, כוס קפה וכמה פירות לדרך. ראיתי באיזה בית גידלתם את ילדיכם היקרים, כמה ערכים השרשתם בהם, כמה נתינה ואהבה יש בכם.

במסע הזה, סיפרתם לי רבות על איתן ועל אפרת, שני ילדים מיוחדים, קרני שמש, חייכנים, שרק עשו טוב לעולם. לפעמים, הרגשתי שאני קצת מכירה אותם, לאור הסיפורים והתמונות ואני מרגישה פספוס גדול על כך שלא זכיתי לפגוש אותם ושהם לא איתכם ואיתנו עוד.

לשמחתי יצא לי להוציא אל הפועל ביחד איתכם שני פרויקטים מרגשים - הראשון הינו הוצאה לפועל מקצה לזכרו של איתן במירוץ באר שבע אליו הגענו יחד עם כל החברים, המשפחה ואנשי הצבא.

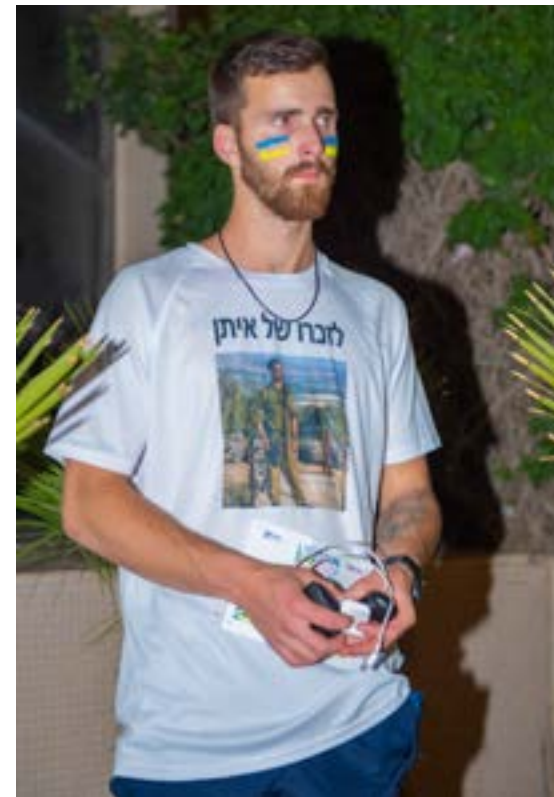
המירוץ הזה, מחבר בצורה הכי מדויקת לאיתן ואליכם, לערכים שהובילו אותו שינק מבית. והפרויקט השני הוא ספר הזיכרון של איתן אני מודה לכם שניתנה לי האפשרות לשמוע עוד ולהכיר את איתן ואתכם לעומק, לשמוע על ילדותו, חבריו, על המשפחה.

זה תמיד מדהים אותי (ולא הפליא אותי) בכמה אנשים הוא נגע, השפיע, היה משמעותי בעבורם והם בעבורו, איזו אבדה גדולה. באופן סימבולי, בתקופת זמן זו, אנחנו נפרדים מקצועית, אך לא אישית - תמיד איתן, אפרת ואתם תהיו חלק מליבי. אני הולכת איתי עם המון זיכרונות ורגעים שלא ישכחו לעולם. דמותו של איתן תלך איתי, ועל ערכים אלו אמשיך לחנך את דור העתיד בביתי שלי.

מחכה לכם עוד מסע ארוך, הכוח שלכם הוא היחד. דעו שתמיד יש לכם מקום ענק בליבי ובחיי. מאחלת לכם שתדעו ימים של שקט ובשורות טובות, שתהיו הכוח והעוגן האחד של השנייה. שלכם,

יעל הרמולין.

ילד ואבא ואמא / עילי בוטנר

בכל פעם כששמע שוקעת

שמטוס בשמיים עובר

אתה שם בכל אלה, שומר מלמעלה

שכלום לא יהיה כאן חסר

וכשגשם ראשון מגיע

והלילה אפל ומנוכר

אתה שם בכל אלה, דואג מלמעלה

שלא יהיה לנו קר

ובינינו נמצא הים

השמיים ואולי העולם

וגם הם לא יפרידו בינינו, ילדי הקטן

ואפשר לנסות ולחייך, לאהוב וללכת קדימה

ובסוף ניפגש ונשוב להיות

ילד ואבא ואמא

בכל פעם שיש יומולדת

ולבית באים חברים

אתה שם בכל אלה, משגיח מלמעלה

שרק יהיה פה טעים

וכשבכי תינוק מפציע

זה דוקר ושורף את הלב

אתה שם בכל אלה, שומר מלמעלה

שלא יהיה לי כואב

ובינינו נמצא הים

השמיים ואולי העולם

וגם הם לא יפרידו בינינו, ילדי הקטן

ואפשר לנסות ולחייך, לאהוב וללכת קדימה

ובסוף ניפגש ונשוב להיות

ילד ואבא ואמא